

БОРБА®

Следъ 50-годишно изгнание среща на двама лидери от два континента:
† д-р Иванъ Дочевъ и † инж. Илия Миневъ, септември 1991 г.

Юбилейен конгресъ

На тридесетия конгресъ
ще тръгнемъ смело къмъ прогресъ,
защото ще се срещнемъ пакъ,
развѣли българския флагъ.

Преминаха кошмарни дни,
да търсимъ свѣтли бждини
десетилетия въ борба
е пжтьтъ ни къмъ свобода.

Отъ всички краища на свѣта
ще носимъ свежестъ, красота
и съ гордо вдигната глава
ще спомнимъ нашитѣ гѣла.

Далече въ чуждитѣ страни
преминахме жестоки дни
и волята ни за животъ
създаде нашия възходъ.

Изминахме галеченъ пжтъ,
по който смелитѣ вървятъ,
галечъ отъ нашата страна,
съ тжга за майка и баща.

Водихме яростна борба
за свѣтла и добра сждба
на нашия великъ народъ
и българския славенъ родъ.

На тридесетия конгресъ
ще тръгнемъ смело къмъ прогресъ,
народа да обединимъ,
Родината да възкресимъ.

Кирилъ Крумовъ

Важно съобщение!!!

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Апелираме за вниманието ви!

Въ брой 2 на сп. "Борба" – мартъ 2006 г., на страница 1 (карето) – "Съобщение на ЦУС на БДФ (Инк.)" е **допусната груба коректорска грешка.**

Конгресътъ на БНФ (Инк.) ще се състои, **както бѣше обявено, на 4 юни 2006 г.**, а не както е отпечатано въ бр. 2 на горепосоченото мѣсто – 4 юли 2006 г.

Изпълнителенъ съветъ на БНФ, Инк.

Редакцията моли за извинение за допуснатата коректорска грешка.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

+Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 55, брой 3

Книжка сто шестдесетъ и пета

Май 2006

Тридесетиятъ конгресъ на БНФ, Инк.

Въ навечерието сме на Тридесетия редовенъ двугодишенъ конгресъ на Българския националенъ фронтъ (БНФ), Инк., който ще заседава на 4 юни 2006 г. въ София.

Конгресътъ се провежда въ изключително за родината ни време. Време, свързано съ бъдещето на насъ и нашитѣ деца за години напред. Пътътъ на България за присъединяване къмъ структуритѣ на Обединена Европа е откритъ! Това налага въ много отношения новъ прочитъ на установенитѣ вече правила на поведение въ организационенъ, програменъ и политически планъ, което ще създаде предпоставки безъ сътресения да преминемъ къмъ нова форма на взаимоотношения.

Въ този преходенъ, на преценка на ценноститѣ периодъ, за мѣстото и ролята на България въ европейското семейство, свързани съ проблемитѣ на мира и сигурността ни като държава и нация и съ благополучието на българския народъ, ние ще проведемъ нашия конгресъ. Решенията, които предстои да бждатъ взети на него, колкото на пръвъ погледъ да се отнасятъ до вътрешноорганизационната ни дейностъ, тѣхниятъ обхватъ надхвърля тѣзи граници и е насоченъ къмъ поведенческото отношение за мѣстото и участието ни въ бурнитѣ обществено-политически процеси – постоянни спжтници при разкрепостяване на традиционнитѣ и изграждане на нови форми на личенъ и общественъ животъ.

На конгреса ние ще изразимъ решимостта си, както досега, да сътрудничимъ съ всички парламентарно и извънпарламентарно легитимирани политически сили, които иматъ паралелна, близка или сходна до нашата политическа програма. Ще потвърдимъ положителното си отношение къмъ гражданскитѣ организации (съюзи, движения, клубове и групи), служещи на интереситѣ на България, чието мѣсто все още остава подъ въпросителна и е недооценено при вземане на отношения, отнасящи се до дневния редъ на обществото. Ще обсъдимъ формата за най-пълноценно участие на нашитѣ съидейници, съмишленици и симпатизанти въ и извънъ България въ обществено-политическия животъ на страната съ огледъ на новитѣ реалности, предъ които сме поставени да живѣемъ.

Новото време изисква нови отношения. Но това не ще рече, че може и да се помисли за промѣна на генералната линия на организацията, която тя следва повече отъ половинъ вѣкъ.

Нашиятъ пътъ е ясенъ, откритъ, недвусмисленъ новъ редъ – **да живѣемъ въ национална по духъ и социална по съдържание българска държава. Каквато искаме да я изградимъ и оставимъ на идващитѣ следъ насъ.**

БОРБА

Кой управлява днес България

Пог портрета на Левски

*Управяват ни "другари",
роми, фесове, шалвари —
зло е робството духовно,
повече от петвековно!*

Н. Любенова

С лъжи и измама власт се взима. Но с лъжи и измама власт не се задържа или ако се задържи това се дължи изключително на страха от репресиите – камшика и тоягата.

Господ е изгонил от храма лицемерите, лъжците, измамниците и фарисеите, а ние българите, вярно че не сме Бог, като правоверни християни със зурли и тъпани ги въвеждаме в храма наречен държавно управление. И ги въвеждаме след като сме изпитали на гърба си думите и делата им не при изгрев слънце, а цели 45г. и още 15г. допълнително.

Предизборните обещания на социалистите (бивши комунисти), за които се отнася притчата господня по-горе и които познаваме като абсолютни лъжци и демагози. По време на предизборната кампания за парламент през 2005 г. проглушиха ушите на народа:

– Гласувайте за нас. Забравете миналото ни. Ние се променихме. Ние се обновихме. Ние се разграничаваме от нашите праводатели. Както виждате и името ни е променено. Ако вие ни помогнете с гласа си да вземем властта, ние ще осигурим на вас и вашите деца със социалната политика, която ще провеждаме, до края на живот им благополучие. Животът им наистина ще бъде песен.

– Ще бъдат намалени данъците на обикновения данъкоплатец (завишен от предшестващите не-социални правителства). Ще бъдат завишени данъците на чорбаджиите средно с 20%. Това ще бъде първата стъпка към социалната справедливост, която ви обещаваме.

– Ще бъдат увеличени заплатите на средно и ниско платените работници в бюджетната сфера средно с 20%. Това ще напълни потребителската кошница, която некомпетентните правителства преди нас изпразниха.

– Ще бъдат увеличени пенсиите за възраст и инвалидност средно с 20%. Това ще бъде израз на нашата почит и уважение към тези, с чиито труд е създадена възможност за производство и консумация на блага, които бившите правителства не ви позволиха да ползвате.

– Ще бъде извършена проверка на тъмно извършените приватизационни сделки и при констатиране нарушение ще подлежат на преразглеждане. Вярвайте ни, при нас всичко ще бъде открито, честно и нашата работа ще бъде само в посока на вашето благополучие.

– Ще бъде потърсена сметка за богатствата на бързо забогателите чрез пране на мръсни пари и корупционни нагласи във висшия ешелон на преждуправляващите. Те забогатяха с кражби на вашия труд и в резултат на което е постигналата ви бедност.

– Ще бъде огледана реституцията при възстановяване собствеността на покрити и непокрити недвижими имоти и там където тя е извършена неправомерно (под масата) ще бъде възстановена на правоимачите. Няма да оставим някой да се възползва от земен кръговрат. Всеки там където е имал земя там ще си я получи, а не от полето на чукарите. Не хубавата къща да бъде реституирана като плевня.

– Ще анулираме договорите за които е доказано, че с подписването им са оцетени държавните интереси. А държавните интереси при нашето управление означава, че това са вашите интереси.

– На виновниците за днешното наше плачевно икономическо положение ще бъде потърсена съдебна отговорност на причинителите му.

– Ще бъдат подпомогнати социално слабите за да има слънце и на тяхната улица.

– Сигурността на гражданите ще бъде възстановена. Всеки ще се радва на ред и закон. За престъпността ще се говори вече в минало време. За съдружие между власт-имачи и престъпност така наречената мафия няма да има живот.

– Съдебната система ще бъде реорганизирана за да не и бъде оказвано давление при решаване на съдебните спорове или при наказателното съдопроизводство. Няма да има чадър за закононарушителите. С това ще докажем, че ние сме за прилагане на закона, за всички той да бъде един – максимата пред законите всички са равни и отговорни.

– Здравеопазването ще бъде издигнато на ниво равнопоставеност по отношение на медицинско обслужване на министъра и обикновения гражданин.

– Образованието ще бъде наш приоритет.

– НИЕ ЩЕ ПОСТАВИМ НОВИ ХОРА, ЧЕСТНИ, БЕЗКОРИСТНИ, КОИТО ДА УПРАВЛЯВАТ СЪС ЗНАНИЕ. ТЕ ЩЕ СА НОСИТЕЛИ НА НОВИЯ СВЕ-

ТЪЛ ДЕН, КЪМ КОЙТО НИЕ СОЦИАЛИСТИТЕ ЩЕ ВИ ПОВЕДЕМ СЛЕД ИЗБОРНА ПОБЕДА. ГЛАСУВАЙТЕ ЗА НАС.

И.....

Народът за кой ли пореден път, въпреки че вече познаваше "лъжливото овчарче" им повярва. Със сънна усмивка се пренесе във видението за новите си управници и за благополучието, което новата ера на неокомунизма (социализма) му вещаят. С тази

усмивка той пробяга в изборния ден до изборната урна и гласува за социалистите. Доволен за чака блажено опиянен да научи имената на новите хора, които ще го въведат в социалистическия рай.

Не изчака много! Разтърка силно очи за да се увери, че не спи и сънува. Ощипа се не само по бузата и като разбра наяве за наивната си глупост да повярва пак на "лъжливото овчарче" зарева.

ИЗНЕНАДА. КОИ БЯХА НОВИТЕ УПРАВНИЦИ.

Сергей Станишев (министър председател)
Син на Димитър Станишев, секретар на ЦК на БКП
и най-младия партизанин от отряда Чавдар.

Евгения Живкова (народен представител)
Внучка на правешкия ергенаж Т. Живков.
Тя кове днес законите на републиката.

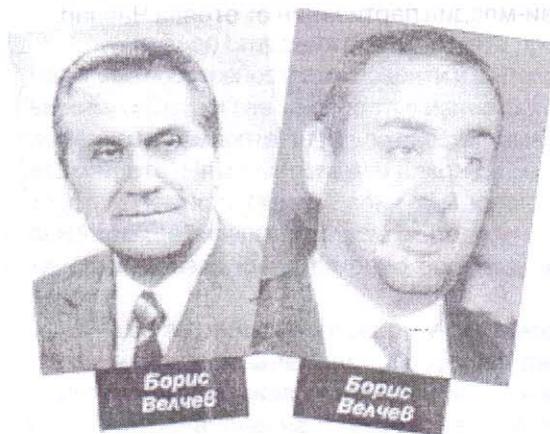
Филип Боков
(оглавяващ кабинета на Станишев)
и сестра му Ирина Бокова
(провален зам.-министър на
Външните работи)
Наследници на Георги Боков,
активист на БКП, взел участие
в най-мрачните репресии
след 09.09.44г.

Меглена Кунева
(министър на европейската
Интеграция)
и Уляна Пръмова
(шеф на държавната телевизия)
Снахи на Иван Пръмов,
комунистически функционер
от голям ранг по времето
на Тодор Живков -
министър на земеделието и
секретар на ЦК на БКП.

Борис Велчев
(главен прокурор)
Кръвно свързан със секретаря
на ЦК на БКП Борис Велчев.

Георги Пирински (председател на Нар. С-е)
Син на Георги Заяков – Пирински, функционер на ВМРО,
който след разпри за пари в организацията пред
угрозата да изпита отмъщението на ВМРО
емигрира в САЩ. Там се свързва с комунисти
и заработва за тях. Разкрит е и изгонен от
властите на САЩ заедно със семейството и
отрочето си Георги.

...

През сълзи той видя още:

Асен Гагаузов – началник отдел в окръжния
кооперативен съюз и окръжния съвет Сливен.

Пламен Червеняков – (1981-1987г.), член на окръжния комитет на ДКМС.

Любомир Кючуков – заместник министър на
външните работи.

Ивайло Калфин – министър на външните работи,
бивш комсомолски функционер.

Феим Чауш – ДПС (заместник министър на
външните работи), бивш генерален консул в Берлин
и бивш служител в ЦК на комсомола, замесен

в скандални сделки за продажбата на българската
резиденция в Берлин.

Следват още имената на Иван Христов и Иван
Сираков от ЦК на комсомола. До тях се нареждат
имената на Володя Нейков, Сергей Мичев, Огнян
Гърков от дипломатическия корпус и много още други,
които се разхождат по коридорите на властта.

И...отрезняването дойде. Новите хора, с които
социалистите го уверяваха, **ЧЕ ЩЕ ПОСТИГНЕ
БЛАГОПОЛУЧИЕ СЕ ОКАЗАХА НЕГОВИ ПОЗНАЙНИЦИ
ОТ КОМУНИСТИЧЕСКОТО МИНАЛО ИЛИ
ТЕХНИ СИНОВЕ, ДЪЩЕРИ, СНАХИ, ЗЕТЪОВЕ И**

ВНУЦИ, МИНАЛИ И ШКОЛУВАЛИ В ИНСТИТУЦИИТЕ НА СТОЛЕТНИЦАТА И ВЪЗПИТАНИ В НЕЙНИТЕ "МОРАЛНИ" ЦЕННОСТНИ ПОКАЗАТЕЛИ. От тях той не можеше нищо да очаква в действителност. Предизборните лъжи на социалистите за добруване при тяхната власт си останаха долнопробни заблуди за наивници, достигнали още веднъж до политическия извод, че щом БКП (БСП) дойде на власт с големи обещания, пропорционално на тях идва и дефицита в семейния бюджет, изпразване на така често споменаваната от тях потребителска кошница, влошаване на живота и страха от пословичната им недобродетелност, а отмъстителност, съпроводжана с беззаконие.

Реално:

- Минималната заплата се увеличи с 10 лева.
- Във бюджетната сфера заплатите се обещава от юни 2006г. да се повишат с 6%.
- Пенсиите съвсем слабо мръднаха нагоре.
- На това символично повишение пазарът отговори със скок на цените на: горивата, парното, тока, транспорта, храните, лекарствата, алкохола, цигарите.

Тук му е мястото да се отбележи, че във високите етажи на властта заплатите пораснаха от 10 до 62%.

В заключение данъците не са намалени с 20%, а едва с 2%, заплатите са далеч от обещаното повишение с 20%. Едва ще се приближат към 5% за обикновените служители. Символичното увеличение на пенсиите е предварително изядено от инфлация-

та. Да не говорим, че сметка за бързо забогателите чрез пране на мръсни пари не е потърсена нито е извършена проверка за на тъмно направените приватизационни сделки. И това е така, защото и там начело са "наши момчета" от икономическия пръстен, финансиращ столетницата. Не случайно едни от най-богатите хора у нас са тези, които са в или близки до управляващите държавата. Те се знаят, но са недосегаеми. Силата им е голяма и зад нея в много случаи стои репресивният апарат на държавата и всички в купом са подчинени на хората от бившата ДС. Не само, че не са наказани виновниците за милиардите щети, нанесени на държавата, а напротив се съдейства с всеки изминат ден документацията по тях да "ферментира" и излезе на показ чистия неопетнен финансист или индустриалец, който не след дълго, влязъл в ползрението на още по-мощните икономически акули се прощава с живота си.

Да спрем дотук. Да не говорим за предизборно обещаното от социалистите социално подпомагане. За здравни и просветни реформи и т.н.. Въпрос на въпросите е ще оставим ли "знаещите" и можещите комунистически храненици във властта, или ще затворим очи в очакване края на земния си живот. Не някой друг, а ние им дадохме с бюлетината си благословията да изиграят до край сатанинското си хоро, на наш гръб и за наша сметка или овреме ще проявим отговорност пред себе си и поколенията и ще ги изпратим в политическото небитие.

Г. Петров

"Не" на забравата

Тодор Тодоров,
Пловдив

Продължение от миналия брой

Съвсем бегло ще спомена, че с България е установяван контакт от страна на представители на Съюзниците още през юни 1943 г., когато живеещата в Швейцария Марион Мичъл-Станчова (съпруга на близкия до Двореца български консул в Галац, Румъния – Иван Д. Станчов) дискретно го уведомява за срещата си с Алън Дълес – представител на американското разузнаване в Европа. Месеца по-късно, след падането от власт на Мусолини в Италия, в края на юли 1943 г. близките до Двореца български бизнесмени и юристи Георги Киселов, Димитър Моллов и Любен Пулев установяват

Истината за мисията на Стойчо Мошанов в Истанбул, Анкара и Кайро през август-септември 1944 г.

контакт с бившия директор на Американския колеж в Самоков Флойд Блек, работещ за американското военно разузнаване, женен за българка, и с последния американски пълномощен министър в София Ърл. След смъртта на цар Борис III на 28 август 1943 г. дискретните връзки на България се разпадат или най-малкото се замразяват...

След близо година – на 18 юли 1944 г., Би Би Си предава по радиото речта на премиера на Великобритания Уинстън Чърчил, произнесена в парламента, в която има специален пасаж за България, който гласи: "В течение на моята политическа кариера този беден народ от трудолюбиви и честни селяни на два пъти се нарежда, въпреки чувст-

вата му, на страната на противниците на Великобритания. За негово нещастие той се възглавява от династия, която не застъпва далновидно националните му интереси и се ръководи от корумпирана и подкупна интелигенция. Но той трябва да намери в себе си сили да отхвърли това двойно иго и да се нареди на страната на демократичните народи. Малко време му остава, за да избегне нова национална катастрофа, от която мъчно отново ще се въздигне!” Предупредителните слова в речта на Чърчил, засягащи бъдещето на България, отекват с мощна сила в съзнанието на българските управници и още на другия ден – 19 юли, двама от тях – премиерът Иван Багрянов и външният министър Първан Драганов, потърсват и се срещат с най-подходящия човек според тях – Стойчо Мошанов. Багрянов и Драганов предлагат на Мошанов и той се съгласява, но при определени условия, да възглави делегация, която да замине за Турция и да установи контакт с представители на Съюзниците с цел да се информират за условията на евентуално примирие. Та нали тъкмо той – Мошанов, се познава лично със сър Хю Нячибъл-Хюгесън, британски посланик в Турция, който посещава България през май 1940 г. и присъства на военния парад в София по повод празника на българската войска Гергьовден. Лично цар Борис III отива тогава до официалната ложа на дипломатите, за да поздравява сър Хюгесън! По време на приема, даден в чест на оглавяваната от сър Хюгесън делегация, той споделя с Мошанов удовлетворението си от балансираната външна политика на българското правителство и лично на царя, които са за спазването на пълен и строг неутралитет по отношение на воюващите страни – участнички във Втората световна война. За финал сър Хюгесън заявява: **“Малките народи като българския не могат да бъдат отговорни, че не оказват безполезна съпротива, но трябва да се предпазват да стават съучастници на хитлеристкото вандалство!”**

Та нали Стойчо Мошанов точно преди пет години – на 23 юли 1939 г., е приет от краля на Великобритания Джордж VI в Лондон, където присъства (за да придобие кратък урок по география) и десетгодишната тогава бъдеща кралица Елизабет II. Всички влиятелни английски всекидневници характеризират като много успешно посещението на Стойчо Мошанов – председател на НС на Царство България. Изнесените исторически факти обясняват причините за избора на Мошанов от страна на Багрянов и Драганов, които разчитат, че той е именно човекът, който ще се справи най-добре с поставената му задача. Когато министрите споделят с

Мошанов, че мисията първоначално ще се осъществява без знанието на регентите, той отказва категорично. Двамата министри молят Мошанов да размисли и да ги потърси, ако промени решението си...

След два дни – на 21 юли, вместо Мошанов да ги търси, те го повикват, защото предния ден бива извършен атентат срещу Хитлер и очертаващият се на хоризонта военен край на нацистка Германия остава незабележим само за безхаберните български регенти и малка, но разполагаща с реална власт група заслепени германофили около тях. Багрянов и Драганов решават да уведомят само регент-княз Кирил Преславски и се разпореждат да бъде издаден паспорт на Мошанов от външно министерство. Паспортът е издаден на 22 юли и е визиран от турската легация на 2 август, но външният министър Драганов прави доклад пред тримата регенти чак на 6 август! В доклада пред регентите – княз Кирил, проф. Богдан Филев и ген. Никола Михов, ги информира: “Обсъдихме мисията на Стойчо Мошанов. Не се касае за измяна, а за контактно обяснение и за уговаряне при възможност да се избегне България да бъде театър на военни действия, да се запази здрава, за да се уредят мирно Балканите, и да не се увеличават нещастията. Да се избегне стъпване на английски войски на Балканите, понеже това ще предизвика идването на русите!” В своите показания пред следствената комисия на т.нар. народен съд Багрянов предава изменена версия на доклада си пред регентския съвет: “По това време във връзка с решението да разузнаваме и търсим пътища за изход, ние решихме и изпратихме г-н Мошанов в Анкара със задача да потърси **съвсем неофициално** английския посланик, с когото били лични и добри познати, да говори с него **съвсем частно**, а ако той пожелае тези разговори да станат официални, да ни уведоми и според обстановката ние ще решим какво да правим...” След продължителни колебания, извъртания, туткане и стремеж да се постави на всяка цена предпазна тенекия от всички страни, най-сетне на 9 август следобед Мошанов пристига на граничната гара Свиленград. Под предлог, че името му фигурира в списък на лица, на които е забранено да напускат страната, паспортният чиновник Николаев принуждава Мошанов да слезе от влака, който отпътува за Турция без най-важния за България пътник! Оказва се, че вътрешният министър проф. Станишев не е бил предупреден от колегите си за мисията на Мошанов и така на граничната гара се загубва още един безценен ден!

След редица фейлетонни случки най-после в 11 часа на 16 август Мошанов бива приет от сър Хюгесън. В хода на разговора Мошанов заявил, че в знак на добра воля, докато се постигне съгласие за преустановяване положението на война българското правителство ще започне изтеглянето на окупационния корпус от Сърбия. Видимо впечатлен от казаното, Хюгесън запитва Мошанов кога може да се очаква началото на операцията по изтеглянето и когато получава отговор: "Предполагам в началото на септември", англичанинът заявява: "Това е много дълъг срок. **Посъветвайте правителството ви да побърза. На Балканите назряват събития, които могат да ви изпреварят и направят безпредметна постъпката ви!**"

След приключване на разговорите, с оглед опазване дискретността на мисията Хюгесън съветва Мошанов да отпътува за Истанбул, където да изчака отговора на Лондон. Още същата нощ Мошанов заминава за Истанбул, където престоява от 17 до 23 август, когато гръмва новината, че в Румъния е извършен дворцов преврат и крал Михай моли Съюзниците за сключване на примирие. Първата мисъл на Мошанов, отразена в мемоарите му, е: "Изпревариха ни".

Опитният Мошанов взел решение и след разговор с българския пълномощен министър в Анкара – Никола Балабанов, отпътувал за България, където на 25 август сутринта в Свиленград го очаквал автомобил, за да го отведе до София. По пътя придружаващото го неидентифицирано лице го предупреждава да не докладва пред регентите истинските намерения на англичаните, понеже регента Филов още вярвал в крайната победа на Германия. Следобед Багрянов посреща Мошанов в Княжево с прегръдки и целувки, съпроводени с думите:

"Братче, помогни да спасим България! Разказвай какво добро ѝ носиш!"

От проведените двудневни разговори в България, Мошанов констатира, че на управляващите им липсва ясна концепция за решаване на кризата, настъпила в резултат на внезапната смърт на цар Борис III. Липсвал умелият монарх, водил уверено държавния кораб – България, която не е била бомбардирана от англо-американската авиация, докато той е бил жив! Липсвал е върховният арбитър на българската политическа сцена, който със своите качества на отличен шахматист предвиждал седем хода напред и за най-сложните въпроси имал поне три отговора за решаването им! Със смут в душата, Мошанов се завръща в Мездра, където е евакуирано семейството му след бомбар-

дировките над София. На 27 август Мошанов е помолен да отиде на следващия ден в София, където ще разбере причината за повикването му. След пристигането му в София, Мошанов е отправен за Боровец, където вечерта се среща с тримата регенти и по-голямата част от министрите. Правосъдният министър Сталийски информира присъстващите, че ББС предало съобщение за признаването от СССР на неутралитета на България, която новина подействала балсамотворно върху съзнанието на управниците. Те не биха могли да знаят, че още на 23 август маршал Жуков е повикан от Сталин и натоварен да изготви план за инвазия в България, независимо от това, че с този си акт СССР ще нарушат част от споразумението, което било подписано от Рузвелт, Чърчил и Сталин в Тегеран на 1.XII.1943 г. В това споразумение е било изрично отбелязано, че по пътя си към Германия, съветските войски не ще навлизат на юг от Румъния!!!

Докато в Боровец държавниците умуват върху обхвата на пълномощията на Мошанов, в Истанбул англичаните го търсят още на 27 август, за да му съобщят, че условията за примирие са готови и българската делегация може да ги подпише в Кайро. Скалпват състав на делегация, част от участниците на която са извън България и въпреки колебанията си, Мошанов тръгва на 29 август за Истанбул, където пристига късно следобед и констатира, че Станчев не е пристигал от Галац, а останалите членове – Балабанов, Киселов и полк. Желязков под различни предлози отказват да участват в делегацията! Мошанов незабавно е отправя към английското консулство, където Хюгесън го уведомява, че на следващия ден – 30 август в 8 ч. българската делегация за сключването на примирие ще отлети със специален самолет за Кайро. В крайна сметка Мошанов успява да убеди полк. Желязков да го придружи и двамата пристигат в 17 ч. на летището в Кайро. Там ги посрещат група английски офицери начело с майор Сийтън-Уатсън, един от най-добрите британски специалисти за Балканите. Уатсън информира Мошанов, че съветският посланик Богомолов е напуснал Кайро на момента, в който руснаците са узнали за пристигането на българите и по-късно поисква информация за съдбата на британския капитан Томпсън. Мошанов не би могъл да знае, че кап. Франк Томпсън е заловен при разбиването на партизански отряд през май и отведен в с. Литаково – Ботевградско, където, след жестоки мъчения, е екзекутиран... С телеграма до София на 31 август Мошанов уведомява правителството за пристига-

нето си в Кайро и призовава за изпълнение на условията, които са били уговорени в Боровец. В това време Багрянов в София се стремят да убедят регентите да предоставят картбланш на Мошанов, за да сключи примирие в Кайро, от своя страна регентите търсят начин да провалят правителството и успяват. На 1 септември Мошанов изпраща до София телеграма, в която пише: "АЗ НЯМАМ ОЩЕ ПИСМЕНО ПЪЛНОМОЩНО, КОЕТО Е АБСОЛЮТНО НЕОБХОДИМО, ЗА ДА ИЗПЪЛНЯ МИСИЯТА СИ. ОЧАКВАМ БЪРЗ ОТГОВОР... ИНАЧЕ СЪВЕЩТА И ДЪЛГЪТ МИ КЪМ РОДИНАТА НЕ МИ ПОЗВОЛЯВАТ ДА ИЗПЪЛНЯ МИСИЯТА СИ ПОД ЕГИДАТА НА ПРАВИТЕЛСТВОТО В ДОСЕГАШНИЯ МУ СЪСТАВ!"

В 18 ч. същата вечер българската делегация се среща с представители на Съюзниците – лорд Мойн от Великобритания и Щанцер от САЩ. След изпълнение на церемониални условности, делегациите се договарят да продължат работата си на следващия ден. Към 20 ч. Уатсън уведомява Мошанов за оставката на Багрянов и му връчва резюме от прощалните му думи по радиото!

Сериозно обезпокоен от станалото в България, Мошанов изпраща телеграма до легацията ни в Анкара с молба да бъде препратена в София:

"Фактът, че не притежаваме цялостни пълномощия да разискваме и подпишем, произведе – с право – много лошо впечатление. Поискайте ги от София незабавно. Съм без новини и инструкции от моето заминаване. Чакам с нетърпение." Вместо писмено потвърждение на пълномощията му, Мошанов получава новината за оставката на българското правителство, а за новоназначеният премиер Коста Муравиев ще отбележи следното: "Писано било тази нощ да преживея най-голямото разочарование през целия период на мисията ми – образуването на кабинета на Константин Муравиев!" Близко 8 години по-късно Мошанов ще сподели пред "съквартиранта" си в VII отдел на ДС – Симеон Патев (който твърдеше, че до задържането си живеел на ул. "Цар Шишман" № 53 – София) следното: "Над този кошмарен Константин Муравиев тегнеше проклятието, щом се включи в управлението на България, правителството да бъде свалено с преврат от професионалния заговорник Кимон Георгиев. Така беше на 9 юни 1923 гл, така стана на 19 май 1934 год и на 9 септември 1944 год.

На 2 септември Мошанов изпраща телеграма до правителството, в която пише: ".... Нямаме

още никакво указание от официален източник за условията на примирието... Ние сме без всякакво известие от нашето пристигане...!" На 3 септември Мошанов изпраща нова телеграма до София, в която предлага: "...Аз съветвам изпращането на един пълномощен министър и на висш офицер с пълни пълномощия да получат и подпишат от името на правителството условията за примирието, ако евентуалното влизане на руските войски в страната ни не създава едно ново положение"! Четвърти септември Мошанов прекарва в очакване на новосъздаденото правителство, на следващия ден прави разходка до пирамидите, откъдето се завръща около обяд. Двама английски офицери предават телеграма на Мошанов, в която пише: "...В този момент правителството потвърди вашите пълномощия! Съставя се допълнителна делегация, която ще донесе самите пълномощия!" Същата нощ световните осведомителни агенции ще разпространят новината, че СССР обявява война на България! Следващите три дни Москва внимателно ще се ослушва за реакцията на своите съюзници и чак когато се убеждава, че те нямат намерение „заради един арабин да изгарят Арабистан“ (репликата е на Чърчил), въвежда своите войски в България. Придобили кураж от присъствието на руски войски в страната ни, група изпечени заговорници, начело със зловещия Кимон Георгиев на 8 срещу 9 септември извършват военен преврат, който спира процеса на цивилизовано развитие на България за над 60 години!!!

След близо четвърт век по-късно Мошанов ще отбележи: „С обявяване на войната от страна на СССР моята мисия в Кайро автоматически се преустановяваше, докато се реши къде ще се проведат общите преговори за примирие с трите съюзни страни – САЩ, Великобритания и СССР."

Това е истината на част от историята за мисията на Стойчо Мошанов в Истанбул, Анкара и Кайро през август и септември 1944 год. Основната част на лансираните напоследък в обществото версии по т.нар. „мисията Мошанов" са съчинявани в канторите за „правни услуги" № 162 и 269, намиращи се някога на бул. „Сталин" № 1а в София!!!

Цялата истина за мисията на Стойчо Мошанов в Истанбул, Анкара и Кайро се намира в засекретения архив на Историческия институт при БАН, над който все още витае духът на „академик" Тодор Павлов! ДОКОГА?

+ Любомир Банковски

Никога вече комунизъм

Не за прослава подвизите на загиналите герои за обединението и защитата на България сме се събрали пред Паметника на незнайния воин. Не за да се поклоним пред достойната им памет и величави дела, а за да закалеймим и прокълнем комунизма – най-голямото зло, което е сполетявало България в най-новата ѝ история. Комунизмът, отгледан в “империята на злото” и наложен със силата на нейната армия, който виля с нечуван терор, убийства и неправди в продължение на повече от 45 години в Родината ни.

Наистина, този комунизъм заедно с партията, която го прилагаше, бяха обявени със закон за престъпни от най-висшата институция на държавата ни – Народното събрание. Но какво от това? Някой да е чул, да е видял, да е прочел, че този закон се изпълнява? Че са взети някакви мерки срещу посочените престъпници? Няма таква неща. Напротив – те не само не са наказани и не са забранени, но даже имат наглостта и продължават да управляват, прикрити зад фалшивата фирма “Българска социалистическа партия”.

Нацият гневен протест отправяме преди всичко към управниците ни, които продължават да създават условия за съществуването и виреенето на комунистическата язва. Но заедно с това ние предупреждаваме младите поколения и всички наши съотечественици, че както и да се маскира комунизмът, същността му остава една и съща – терор, лъжа и безправие, а най-мощните съюзници и крепители на тази червена напаст са нашето равнодушие, апатия и примирение. Ние

Карикатура Любомир МАТИНОВ

никога не трябва да допуснем те отново да ни завладеят, а винаги да бъдем непримирими воини срещу това сатанинско творение. Нека нашето проклятие достигне поддръжниците и разпространителите на този политически СПИН. Не за отмъщение, даже не и за възмездие, а единствено за да предпазим младите поколения и бъдещето на Родината ни от тази злокачествена зараза.

В името на светлото бъдеще на България нека решително и клетвено заявим:

Никога вече комунизъм!

(Слово, произнесено от А. Банковски пред паметника на незнайния воин в София, 9 септември 2004 г., сп. “Един завет”, бр. 4/2004 г.)

“Ога” за партията

За тебе, “партийо любима”, сърце ми рони гневна рима,
че туй, което ти направи, едва ли някой ще забрави:
Без съд погуби безброй хора, изпрати хиляди в затвора,
във Ловеч, Белене, Скравена... Избиваше ги озверена
и хранеше със тях прасета, ти – най-свирепа под небето!
Да, туй, което ти направи, едва ли някой ще забрави:
Дечица с майките изсели наред със старци побелели,
да им заграбиш домовете за свои хора – верни псета.
Заграби фонда пенсионен – многомиларден, не милионен!
Разсипа ни без жал селата, заграби нивите, стадата,
лозя, ливади и градини, грижовно гледани с години...

Със химикали модни, нови водата, почвата изтвори...
Направи дългове огромни – остави младите бездомни...
И с любезни комплименти раздаваше апартаменти
на свои хора мили, драги, наред със другите облаги!
А тез, които си пестиха... една студена вода пиха!!!
На агитатори партийни, за агитации помийни
от “съчинения свободни” раздаде “пенсии народни”.
Създаде тровеци заводи, осел издигна да ни води,
към негов личен комунизъм, по-лош от всякакъв фашизъм!
И още много, много други дела престъпни и “заслуги”
ти имаш и не заслужаваш в България да “пребиваваш”,
безсрамна партийо жестока – безскрупулна, дебелоока!

Великден – велик ден за всеки християнин

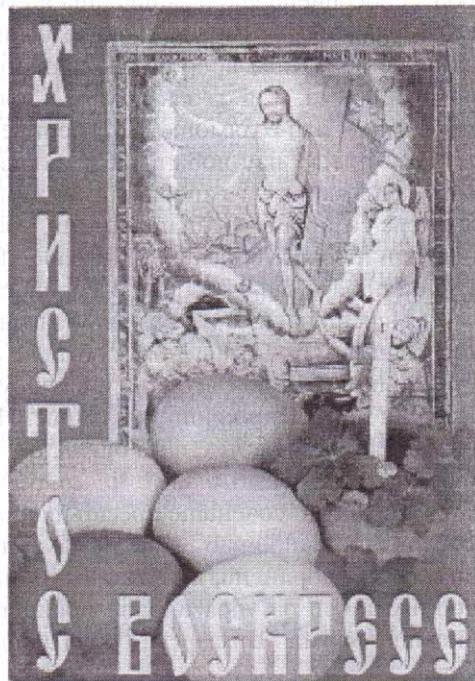
Седмицата преди Великден християнският календар назовава Велика или Страстна, защото е изпълнена с велики страдания и събития. Всеки неин ден носи определението съответно: Велики понеделник, Велики вторник, Велика сряда и т.н. На Велики четвъртък е станала Тайната вечеря на Христос с дванадесетте апостоли. На тях той предсказва: “Някой от вас ще ме предаде”, както и предстоящата си смърт. Преди вечерята той измива на всички нозете, след което им подава вино и хляб, претворявайки в тях своето тяло и своята кръв. После се отправя към Гетсиманската градина, за да отправи молбата си към Бога. И там вражите конници, водени от Юда, го залавят. Сутринта на Велики петък Христос е разнат на кръста. Вечерта го погребват, поставен в каменен саркофаг в пещера, чийто вход запушват с грамадна скала, поставяйки пред него и стража. В събота жените мироносици отиват на гроба, но с изненада намират саркофага отворен и празен, а пред входа на пещерата – ангел, който им съобщава, че Христос е възкръснал.

Така Библията описва смъртта на Спасителя, който проповядвал правата вяра сред християните. А тя, вярата, включва още честност, почтеност, лоялност, високоморални устои и изключва, осъжда грозните, безнравствени деяния, като лъжа, алчност, жестокост, безскрупулност, злоба, кражба, убийство и гавра с човека. **Изключва онази безнравственост, на която сме свидетели днес.**

Години наред властваше атеизмът, безбожието. И ние му повярвахме. Ставайки атеисти, станаме и безчестни, лъжливи, подли, жестоки, крадливи, безскрупулни. Изчезна от моралната ни същност милосърдието, състраданието, човеколюбието. Забравихме, че има страдащи, нещастни, нуждаещи се. Само в предизборните дни или по повод други политически събития понякога се сещаме и за тях и правим благотворителни концерти или посещаваме домове за сираци и стари хора, поднасяйки им консерви, вафли, бонбони. Срамно показно милосърдие! Истинското милосърдие е изчезнало отдавна, забравено е заедно с Бога, съществуващ или не.

Изащни са всякакви внушения за това дали има, или няма Бог. Той е у нас, щем-не щем. Той е у нас и ако не искаме да го приемем като религиозно понятие, то нека приемем по Ботевски този Бог, който е “в мен, в сърцето и душата”. И нека се отърсим от лицемерните си стремежи за власт, богатство и надмощие. Отговорно да отправим взор към младите и тяхното бъдеще. В навечерието на Великия ден да размислим зряло, с чувство за отговорността – да не напъждаме младите в чужбина, където все ще се чувстват като Вазовите немилу-недраги. В чужда земя, с чужди хора тежко се живее. Защо трябва да бягаме и да чакаме помощи, а не покажем на какво е способен българинът. В райското кътче, назоваващо се България, живее умно и талантиливо поколение, което заслужава да живее щастливо. И Великден да оживи в душите ни онзи Бог, който сочи пътя към доброто, правдата, честността. Вземайки в ръка великденското яйце, добре ще бъде, ако всеки се замисли за своя Бог и своята вяра. И стане по-добър, по-честен, по-правдив. Сядайки на великденската трапеза, нека си спомним и за Божия син, дошъл на Земята, за да спаси хората от гибел. “Христос възкресе! Во истина възкресе!” Да изречем тези старобългарски слова. Чудният камбанен звън възвестява възкресението на Христовата душа. А с Христовото възкресение дано възкресим в душите си онова светло чувство у нас, което да ни възроди за нов живот! На Великден – великия ден за всеки християнин, да намерим и нашето човешко възкресение.

Елена ВАЧЕВА, Хасково

Думата на емигранта

Багряна
Беланже,
Канада

Защо толкова омраза и докога

Освенеъ религиозното съдържание, което се влага въ църковнитѣ празници, тѣ криятъ въ себе си и смисълъ за по-добъръ животъ, за по-добро общество, за по-братски, човѣшки отношения и повече обичъ. Това споделя въ връзка съ приближаващия, а може би и когато бжде даденъ гласъ на моитѣ размисли и отминалъ вече, празникъ Възкресение Христово.

Преди нѣколко часа говорихъ по телефона съ приятели въ България, като всѣки пжтъ се надѣвхамъ да чуя по-добри и по-добри новини. Но...

Петъръ Стояновъ, новиятъ шефъ на СДС, започнал чистка средъ членовѣтъ на организацията и личнитѣ си опоненти, вмѣсто да привлече нови човѣшки ресурси и да я заздравя. Необясними сж атакитѣ му къмъ Надежда Михайлова, сътрудникъ и дългогодишенъ членъ на ръководството на партията. Не можемъ да приемемъ сжщо агресивния му езикъ при публични изяви. Господинъ Стояновъ е човѣкъ отъ добро семейство, съ добро възпитание, съ висше юридическо образование, доказанъ интелектъ и такъвъ езикъ отъ негова страна може да буди само съжаление.

Докога и защо ще цари този климатъ на омраза средъ политическитѣ субекти и политическия елитъ въ България? Нашитѣ политици нѣма ли да се научатъ на обноси и стиль, следъ като вече 15 години контактуватъ съ европейски държавници, движатъ се въ срѣдитѣ на европейски лидери и политици?

Уважавахме и обичахме Петъръ Стояновъ, Надежда Михайлова, Иванъ Костовъ, Петъръ Беронъ, Стефанъ Софийнски, Йорданъ Соколовъ. Тѣ бѣха нови лица въ политическия животъ на България следъ 45-годишния комунистически диктаторски режимъ, на които възлагахме нови надежди за смѣна на системата по пътя на промѣната отъ комунистическа диктатура къмъ парламентарна демокрация.

Не мога да не спомена и Иванъ Костовъ съ горчивина и разочарование отъ поведението му на политикъ. Още въ 2004 г. той бурно напусна СДС, отъ което откъсна много членове, за да основе своя партия, съ което отслаби не само СДС, но и като цяло съпротивителнитѣ сили въ борбата срещу не така лесно отстъпващия позициитѣ си комунизъмъ. Ако наистина той е билъ искренъ демократъ и антикомунистъ, желаещъ благополучието на България и българския народъ, защо не наказа нито единъ отъ икономическитѣ грабители (нови милионери), които докараха истински стопански хаосъ и

икономическа катастрофа? Защо не бѣше наказанъ нито единъ отъ доказанитѣ мжчителни на българския народъ по така нареченитѣ поправителни домове (лагери) и безпричинно репресиранитѣ българци. Нашитѣ дѣсни политици би трѣбвало да прочетатъ нѣкои книги, отнасящи се до духовната сжщностъ на човѣка, за да научатъ отъ тѣхъ, че омразата го опустошава и макаръ насочена къмъ друго, тя винаги се връща при своя авторъ. Човѣкъ, който създава климатъ на омраза въ обществото, причинява злини на себе си и на околнитѣ, и на родината.

Ужаснитѣ наводнения, които сполетяха хиляди невинни българци, би трѣбвало да срещнатъ всички политически лицемери и да ги накаратъ да мислятъ преди всичко за хората, за народа, а не само за своето его или мѣсто въ парламента.

Обръщамъ се назадъ къмъ историята и си спомнямъ за страшната омраза, въведена въ България следъ 9 септември 1944 г. По улицитѣ – шествия и митинги, на които се викаше – смъртъ на фашизма. Смъртъ на този, смъртъ на онзи подъ развѣтни червени знамена. Въ пресата – сжщиятъ тон на злоба и омраза, главно срещу монархията. Създателитѣ на модерна България и на Третото българско царство – князь Александъръ Първи, царъ Фердинандъ Първи, царъ Борисъ Трети, бѣха обявени за чужденци, предатели, изедници, монархофашисти и така нататък. Най-абсурдна въ наши дни се оказа омразата къмъ царъ Симеонъ Втори, когото комуниститѣ още като дете изпѣдиха отъ родината...

Презъ 1996 г., следъ 50-годишно изгнание, той посети родната страна, посрещнатъ възторжено съ цвѣтя, радостъ и сълзи навсякъде, кждето се срѣтѣ. Но когато той самъ реши да участва въ политическия животъ на родината си, започнаха нападки, лъжи и клевети, и то главно отъ така нареченитѣ дѣсни политици (Иванъ Костовъ, Надежда Михайлова, Петъръ Стояновъ, Екатерина Михайлова, Мозеръ и още, и още).

Защо? Ако тѣ наистина се бѣха вгледали въ изискванията и нуждитѣ на момента, тѣ биха реагирали далечъ по другъ начинъ. Тѣзи тъмни спомени отъ близкитѣ години ме наведоха на мисълта да напиша тѣзи редове.

Преди десетина години фондация "Тангра" лансира лозунга: "Българи, помагайте си!" Хората го чуха. Азъ призовавамъ: "Българи, обичайте се!" Обичайте народа и родината си, милейте преди всичко за нейното благо, а не за себе си. Нѣма въ свѣта похубава страна отъ България.

На кого да се говѣришъ

Д-ръ Радославъ Нейковъ, Штутгартъ, Германия

Азъ имамъ вѣра въ царь Симеонъ и неговото движение.

Това мое убеждение сжмъ си създамъ отъ всичко, което сжмъ чулъ, прочелъ и преди всичко преживѣлъ за моитѣ 75 години. Голѣмото ми довѣрие въ нашия царь сжмъ си изградил не само защото сжмъ свидетелъ на неговата дейность, не само защото неговитѣ вродени дарби и отлична подготовка сж неоспорими, но и затова, защото той е царь по рождение.

Историята, която се четеше въ поробеното ни отъ Съветския съюзъ отечество, бѣше написана, следвайки Лениновия законъ за класово-партийния подходъ въ науката. Това бѣше една унизително фалшифицирана българска история. Но имаше и една друга история, която ние тайно четѣхме. Историята за величието на българскитѣ империи, за славни български царе. И въ тази история никжде не се посочваше нѣкой царь да е станалъ чуждъ агентъ.

За политикитѣ, които наблюдавамъ отъ времето на Втората свѣтвна война и до днесъ, се доказа, че не малко отъ тѣхъ сж били, а може би и сега сж, долнопробни чужди агенти и национални предатели. Презъ времето на Тодоръ-Живковия режимъ усилено се говореше, че той, Тодоръ Живковъ, е билъ агентъ на полицията на Никола Гешевъ. Той, както и Хитлер, билъ доносителъ на режима, срещу който се е борилъ. Следъ като стана Първиятъ, той вече съвсемъ ясно, дори демонстративно, показа своитѣ юдински дарби.

За политикитѣ ни отъ прехода вече излѣзоха много данни – и вѣрни, и невѣрни, за дейността имъ въ интересъ на различни икономически и политически, но подчертано чужди интереси. Кжде е границата между свободата на глобалното стопанство и чуждитѣ политически и икономически интереси. Това вече смѣтамъ, че препатилиятъ българинъ, макаръ и безмилостно идиотизиранъ отъ медиите, самъ ще разбере.

Българинътъ, вѣрвамъ, ще си спомни, че дѣдото на Симеонъ II вложи голѣма частъ отъ личното си богатство въ своето отечество България.

Следъ като си спомни тѣзи не така близки по време факти, българинътъ ще си припомни съвсемъ близкитѣ исторически факти, а именно какъ неговата общонародна социалистическа собственост се превърна въ лична собственост на частъ отъ висшата комунистическа номенклатура. И още по-страшното – какъ голѣма частъ отъ нея се изпра и изнесе въ чужбина. Тѣзи, които извършиха всичко това, не действатъ ли като чужди агенти!?

Съгласно реституцията, т.е. съвсемъ законно, Симеонъ II има право да бжде наследникъ на имуществото на дѣдо си и баща си. Този толкова издигнатъ и благороденъ човѣкъ и въ тази областъ се показва вѣренъ служителъ на своя народъ. Той дари частъ отъ собствеността си на народа. Не изпра и не изнесе дори и един лѣвъ. Той направи и друга, много по-глѣма жертва за народа си. Напусна спокойния си животъ и се натовари съ неблагоприятната задача да оправя една ограбена и доведена до разруха държава.

Азъ познавамъ много дѣйни и талантиви българи, на които се предостави власть, за да извлекатъ България отъ блатото. Но тѣ отказаха, защото виждаха какви непосилни усилия се изискватъ за това. Други обаче, за които властта бѣше сжщността на характера имъ, се наеха. Между тѣхъ има и много честни и достойни хора. Българитѣ сме тѣзи, които трѣбва да разберемъ кои са те. 15 години не сж малко, за да научимъ кое е жито и кое плѣва въ политиката. И като главно условие за това е да гласуваме и помислимъ колко е важно да дадемъ и малкото, което можемъ, за нашето спасение.

Нека винаги помнимъ думитѣ на голѣмия българинъ Димитъръ Гичевъ: "Чужда ржка не чеше, а дере!"

Предизвикан отговор

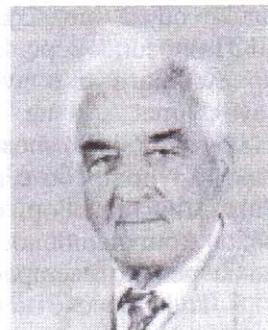
Публикува се за първи път

Уважаема редакция на сп. "Борба", моля за публикация на настоящото:

С най-голямо уважение и чувство за отговорност винаги съм се отнасял към всички, които са били жертва на комунистическите беззакония, на безпричинния терор към българските граждани, независимо какво самосъзнание носят в себе си.

Като участник в антикомунистическата съпротива в България имам три присъди с общо 21 години затвор. Да, господин Доган! Запомнете името ми – Стефан Вълков от Асеновград.

Не приемам Вашето интервю от 10 ноември 2004 г., взето от журналистката Валерия Велева, за отговарящо обективно на съществуващите факти във връзка с Вашата "антикомунистическа дейност". не кощунствайте с търпението на стотици и хиляди като мен.

Уважаеми господин Доган,

В интервю от 10 ноември 2004 г. журналистката от в. "Труд" Валерия Велева Ви задава въпроса: "Г-н Доган, защо на 15-та година от 10 ноември се разгоря спорът чия е тази дата? И БСП, и СДС, и г-р Желев не си я дават." В отговора и в цялото интервю се съдържат много неистини, манипулации и внушения, които ме принудиха да отправя това открито до един от поредните герои на нашето време, който също обича да говори за морал и да скромничи. (На въпрос "Защо мълчите за Вашия принос за 10 ноември 1989 г. Нали на 10 ноември сте в килия? "Смъртен", така ли?", Вие отговаряте: "Не е морално човек да самоизтъква заслугите си." И заобикаляйки срамежливо баснята със "смъртната килия", добавяте: "След 42 дни ме освободиха от затвора и се включих в политиката.")

Аз, г-н Доган, не принадлежа нито на СДС или на г-р Желев, нито на БСП и най-малко на ДПС. Ще започна малко по-отрано. Когато ДПС не съществуваше, нито СДС, БСП беше БКП, а г-р Желев не беше издал "Фашизмът" в издателството на комсомолците.

Другарю Доганов, вярно е, че в България нямаше Унгарска революция (1956), нито Чехословацка пролет (1968) или "Солидарност" (1980-1989), но у нас имаше хиляди конспирации срещу болшевишката диктатура през целия период на съществуване на т.нар. тоталитарен комунистически режим от 1944 до 1989 г. Вие къде бяхте през тези 45 години, г-р Доганов? Били сте дете, после юноша и в

края им от Ахмед Доган Ви превърнаха в Мехди Доганов. Оказахте ли някаква съпротива, както това сториха хиляди мюсюлмани в България, някои от които дадоха и живота за вярата си? Или... клекахте и предоставихте на господарите си да Ви стъкмят "биографийката"?

За какъв морал и за какви заслуги говорите, г-р Доганов? В интервюто си казвате: "Големият принос на "турското съпротивително движение" бе, че ние подготвихме майските събития през 1989 г. Именно подготовката на майските събития аз смятам за свой най-голям личен политически принос."

Как, г-н Доган, сте съумели да поемете от затвора ръководството на "турското съпротивително движение"? За изтрезняване бих Ви препоръчал да прочетете книгата "Шестти отдал" (на Шесто управление на ДС) от последния му шеф Димитър Иванов. В нея той пише, че ДС е внедрила 13 свои кадрови ченгета в ръководството на т.нар. турско съпротивително движение (стр. 98, 99). Вие сред тях ли бяхте, или не?

Не злоупотребявайте с деликатността на журналистите, другарю "Сава", и по-добре разкажете на лековерните си мющери как се превърнахте в съвременен следдесетоносмврийски богаташ? Откъде натрупахте имоти и парици за тежка сватба, на която дори такива като покойния Илия Палов биха завидели? Нали сам споделяте, че на политическата сцена сте се появил в едно пуловерче, плетено от баба Ви от домашна вълнена прежда? Какъв е тоя Ваш морал, който Ви

позволява да се возите по родопските чукари с мерцедеси, издокаран в копринени костюми пред тънещия в нищета Ваш “електорат”?

В интервюто си Вие заявявате: “В началото ние няхмахме опозиция, навярно спомняйки си за отгледаните като бройлери от БКП опозиционери, които тя покани на т.нар. кръгла маса и с чувство на превъзходство заявявате: “Аз не съм само наблюдател, аз съм участник в тези събития.” Но това, което злоупотреби с търпението ми и предизвика моя отговор, е нахалното Ви, за да не кажа кощунствено, твърдение: “Десницата няма реално изстрадана биография.”

Това вече е непоносимо и отиващо зад последния предел на всичко допустимо, другарю “Сава”! Сега ще разберете защо. Дано моят разказ Ви върне към реалността и никога повече не проговорите за изстрадани биографии.

Моят антикомунизъм започва от 1939 г. като легионер. На 9 септември 1944 г., на 19-годишна възраст, бях задържан и пребит на няколко пъти. Без следствие и обвинение тези, на които по-късно ще служите, ме изпратиха в пловдивския затвор. Оттам – в първия концлагер на “нова България” край гара Белица, после в Дупница и накрая в София. “Освободиха ме” на 31 декември 1945 г., за да ме мобилизират като трудовак. Неизлязъл още от казармата, бях арестуван като горянин във връзка с асеновградската конспирация и смъртната ми присъда замениха с доживотна поради младежката ми възраст. По същата конспирация бяха издадени 13 смъртни присъди. 11 от тях бяха изпълнени. Двама оставиха на доживот, защото бяха над 70 години.

От тази присъда изтърнях 15 години при усилено строг режим. Вие, многострадални другарю Доганов, може би не знаете, че освен строг, има и усилено строг режим? След като отново ме “освободиха” в края на 1962 г., бях съден още два пъти и така ми се събраха общо 21 години затвор, за чийто ужаси фантазията Ви е бледа. Това изстрадана биография ли е, или стъкмена, гр. “Сава”? В допълнение ще кажа (колкото и нескромно да Ви прозвучи), че изпитите в тия ком-”университети” издържах блестящо – с цената на младост, здраве и живота дори. (Дадох многократни доказателства, че съм готов да го пожертвам в името на идеала и честта.) Затова би ми било обидно, ако някой поиска да

сравнява Вашите и моите страдания. Не Ви обвинявам, че не са Ви изпращали в последния кръг на большевисткия ад, но не мога и не бива да Ви се прощава за това, че сте приели копоите на ДС да Ви снабдят с агентурен псевдоним “Сава”. навярно знаете, че до 31 декември 1962 г. ние, политическите затворници, изпитвахме най-дълбоко презрение и отвращение към нещатните доносници на ДС и ги изолирахме.

В по-раншно свое интервю бяхме казали, че ДС оказва чест на всеки, към когото протяга своя мефистофелски договор. И неколккратно обещавахте да повдигнете воала над сътрудничеството Ви с тайната полиция и диктатурата, но засега това си остава в областта на моабетите. В същата книга обаче, на стр. 280, е поместена снимка, доказваща, че Вие продължавате да “изстрагвате биографията” си и след 10 ноември”. Тя е от 1995 г. и на нея сте на коктейл с неколцина от видните български чекисти или гестаповци (както Ви се хареса): с генералите Любен Гоцев и Владо Тодоров, с полк. Димитър Иванов и други подобни. Мимко “Гестаномо” е снабдил тоста ви с текст, който не се нуждае от никакви коментари: “Старото партньорство на нови релси” (снимката е поместена в бр. 1 от януари 2006 г. на сп. “Борба”, стр. 7). Следват поименно част от участниците в юдинското хоро върху повалената снага на българския народ (включая възроденото от тях турско малцинство)! Това е още една разлика в нашия и Вашия морал...

През 1950-1953 г. в новия Шуменски затвор властта събра своите най-големи врагове сред политическите затворници от всички затвори. Тези, от чието влияние се страхувахе. Сред тях бяха Осман Калъч (директор на религиозното училище в Шумен), Мехмед Фуад – секретар в консулството в Бургас, агронома от Нови пазар Лютви, бай Фехми от Русе и други, общо около 20 честни граждани и политически затворници от турското малцинство. С повечето от тях се сблизихме и станахме приятели за цял живот.

През следващите години такъв “елитен” затвор стана Пазарджишкият и най-вече неговото наказателно отделение “Заг завесата”, създадено, за да умъртвява политически, морално или физически противниците на режима. Там бяха концентрирани представителите на цялата палитра в българския полити-

чески и обществен живот – от крайната десница до крайната левица. В килиите и по карето можеха да се срещнат представителите на ОФ-опозицията от БЗНС Ангел Держански и Борис Бумбаров, Иван Костов и Мишел Михайлов, Димитър Гичев и Евтим Арсов, от социалдемократите Коста Лулчев и Иван Копринков, Петър Брадков и г-р Петър Дертлиев. В това отделение ДС беше събрала и цвета на легионерите, сред които младия тогава и вече покойник Васил Иванов Златарев – юрист и председател на Националния студентски съюз (1941-1944).

Тук бяха Йосиф Робев и Димчо Соколов от Социалното движение на Цанков. Сред това множество от мислещи и борещи се и в условията на тюрмата личности, наред с няколкото български генерали (Иван Вълков, Димитър Мустаков и др.) или католическите и протестантски свещеници можеха да се видят и хората на крайната левица като троцкиста Димитър Гачев или анархиста Васил Тодоров-Народа. Всяка от тези личности беше изстрадала своята биография. Сред нас имаше даже и комунисти от Трайчо-Костовия процес като Петър Семерджиев, Иван Тутев и др., които за жалост продължиха да служат на диктатурата било като Вас, другарю с псевдонима, било като култ-съветници.

През есента на 1956 г. по решение на политбюро на БКП Държавна сигурност, ползвайки “богатия съветски опит”, създаде в Пазарджишкия и Плевенския затвори отделения с унищожителен режим за “непоправимите” си врагове. Причината за изолирането им беше да не влияят и да не поддържат борческия дух на пленниците на диктатурата.

В Южното крило на третия етаж на затвора в Пазарджик освен някои от гореупоменатите “слитни” затворници, които идваха и си отиваха за по няколко месеца, постоянен “инвентар” на новосъздаденото наказателно отделение бяха трима легионери и трима анархисти. Ще спомена само две имена – на легионера Илия Минев и на анархиста Коста Стоянов от село Бистра (Търговишко). Първият е човекът с най-много наказания в карцерите, прекарал общо 25 години в затвора и други 8 години “на свобода” като интерниран в Делиормана. Вторият проведе най-дългата гладна стачка. От втория месец започна изкуственото му хранене, което про-

дължи две години. Изпратен от ДС в лудницата, той бе ликвидиран като “по грешка” вкарват маркуча вместо в хранопровода в... белите му гробове. В пазарджишкото наказателно отделение бе доведен до самоубийство и земеделският деятел Евтим Арсов. Изпратен пред избора да се опозори като капитулира или да умре за идеите си, той си наядна примката на шията на 2 февруари 1959 г. и отиде в пантеона на загиналите за свободата на българския народ. Други от наказаните в Пазарджишкия затвор през 1956-1959 г. изгубиха разсъдъка си в неравната борба с тиранията (в сравнение с която, другарю Доганов, турското робство си е една истинска... демокрация). Този затвор до края продължи да бъде безкръвната касапница на палачите, на които Вие служихте, др. “Сава”. В него бе умъртвен и отвлеченият от Холандия български политически емигрант Борис Арсов. Там намери смъртта си вследствие на нечовешки побоища и журналистът Георги Заркин. Това са само някои от незнайните герои, които загинаха в борбата с маркс-ленинското мракобесие, чиито имена припомням и които и до днес са премълчавани при “тържествените зари”.

И накрая, другарю Доганов, ще си позволя да попълня празнотите на Вашата памет с другото зловещо режимно отделение в Плевенския затвор, където през 1956-1960 г. продължи нашата борба за човешко достойнство срещу назначения за целта садист и олигофрен майор Бакърджиев, който току-що се беше завърнал от опреснителни курсове в СССР за инквизиции и унищожение на... вързани хора.

Там след Унгарската революция от октомври 1956 г. плевенските убийци ме смазаха от бой, счупиха ми прешлен и предизвикаха образуването на дискова херния, но това е “гребнотемие”, по което тук няма да продължавам.

В първата фаза на инквизициите бяха уединени 9 затворници в три килии по трима души: Димитър Гичев – десен земеделец, Милан Дренчев – ляв земеделец, и Любен Балъков – легионер; във втората килия Тома Мартинов – десен земеделец, Манол Зографов – ляв земеделец, и Васил Златарев – легионер; в третата троцкистът Димитър Гачев и двама легионери – Васил Узунов и моя милост. Всички бяхме лежали дотогава над 10 години в

затворите, а до края на Златарев се събраха 19 години и на Узунов от Чирпан – 28 години и 8 месеца! След като и този режим не даде търсения резултат – вдигане на бялото знаме на предателството – от София наредиха на Бакърджиев да приложи възможно най-нечовешкия наказателен режим. Димитър Гичев, Васил Златарев, Стефан Вълков, Васил Узунов и Любен Балъков бяхме свалени на първия етаж и изолирани всеки поотделно в т.нар. смъртни клетки. Лишени от всичко – от коледни и лавка за покупка на храна, от кореспонденция и свиждане с близките си, от книги и вестници, със забрана дори на надзирателите да разговарят с нас, ние преживяхме през 1958-1960 г. жестокости и ужаси, които никога нормален човешки ум не може да приеме, че са възможни през втората половина на ХХ век в претендиращата за цивилизованост малка страна от източноевропейската част на социалистическия ГУЛАГ. Крайният резултат беше, че всички ние, legionerите, които бяхме по-млади (тогава 35-38-годишни), останахме бездетни. Това са част от щрихите на

нашите “неизстрадани биографии”, другарю “Сава”.

В заключение мога да Ви припомня кои основаха и първото “неформално” Независимо дружество за защита правата на човека (НДЗПЧ) на 16 януари 1988 г. в Саранево – родния град на Илия Минев, с участието на пишелия Ви тези редове и други такива с “неизстрадани биографии”.

Това е действителното, а не съчинено положение, другарю “Сава”! Такава е истинската история на съпротивата срещу болшевишката диктатура и истината за изстраданите идеали и дела на участниците в нея. “Останалото, както казва поетът, е измама.” Що се отнася до собствеността върху 10 ноември – за нея няма да спорим. Аз съм от тези, които мислят, че **българският народ още няма своята голяма дата. Неговият Великден е в бъдещето и той предстои!**

Асеновград, 24 ноември 2004 г.

Без почит: Стефан Вълков

(Писмото отпечатваме с незначителни съкращения.)

Представяме

Уважаеми читатели на списание “Борба”,

В настоящия брой на списанието ни гостува вестник “Златорог”, издаван в Чикаго, САЩ, от нашия сътрудник, секретар на БНФ г-н Йордан Ганчовски, с репортажния материал “Националният празник – следа и в Чикагската история”. Вестникът е двуседмично издание на българските общности в чужбина и е близък до Българския национален фронт, Инк.

На страниците му намират място теми от областта на литературата, публицистиката, театъра, философията, историята, архитектурата и живописата.

Онези от читателите на “Борба”, които биха искали да получат по-пълна информация за мястото на вестника в средите на българските общности в чужбина, могат да се отнесат към редакцията му на адрес: Zlatorog – P.O. Box 411734, Chicago IL 60641-1734, USA.

Националният празник – следа и в Чикагската история

Сред поредица успешни прояви на новооткритото Генерално консулство на Република България в Чикаго безспорно високо място заема организирането на приема по случай Националният празник – Трети март.

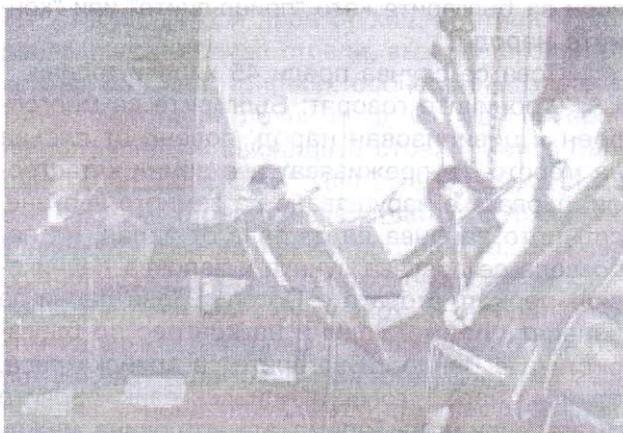
На 1 март в сърцето на чикагския културен живот се състоя събитие, което може да се определи като основополагащо. Известната барокова сграда на ъгъла на Мичиган авеню и улица Вашингтон стана домакин на първия в историята на града дипломатически при-

ем, организиран от българска институция по случай празника на страната ни. Въпреки делничния ден над петстотин сънародници, дипломати, представители на най-високите градски и щатски ведомства изпълниха празнично украсения Бродли Хол на Чикагския културен център.

Тържествено слово беше произнесено от българския генерален консул в Чикаго г-н Иван Сотиров. В него той изтъкна новите реалности в българската политическа действи-

телност и новото ниво на българо-американските отношения. Генералният консул напомни и ролята на онези българи, които в много по-трудни времена са извоювали правото български флаг да се вее до американския и денят Трети март да бъде български ден в Чикаго. Нека и ние ги споменем още един път. *Това са основателите и ръководителите на Българския национален фронт – Георги Паприков, Георги Лазаров, Александър Дърводелски, Гачо Гачев, Петър Фотев, Горан Йорданов, Серано Сяров, Игнат Хайгъров, Стефан Маринов, Владимир Мечкарски, Кирил Пепелянков, Коста Троански, Владимир Дамянов, Иван Атрев, проф. Кръстьо Кръстев и Никола Янакиев.* Още в далечната 1960 г. те са проправили пътеката, която днес вече е широк път. **Господин Сотиров** благодари и на основните спонсори на приема – генерален спонсор вестник “България сега” (Светлозар Момчилов и Оксана Кушицка), в. “Златорог” (Йордан Ганчовски), Cafe bar “Chicago by Night” (Панчо Панчев), European Heritage Wines and Spirits (Константин Челебников), Countrywide Home Loans (Bryan Jensen и Валентин Георгиев), V&G Commerce, LLC (Валентин Дюкенджиев и Атанас Божилов, ATA Trucking Inc. (Ричард Денизов), C&A International Corporation (Христо Христов), Intergroup Realty (Светла Колева и Русен Русев), Argo Insurance (Ивайло Ефтимов), DBA Jungles (Татяна Тодорова), Harris Balloon (Светлозар Димитров). Специални благодарности бяха отправени и към изпълнителите от струнния квартет “Орфей” Петя Бъговска, Камен Вълчев, Благомира Липари и Десислава Танчева, които внесоха свеж артистичен привкус на събитието.

От името на щатската и градската адми-

нистрация бяха прочетени приветствия от името на губернатора Род Благоевич, ковчезника на окръг Кук Мария Папс, главния прокурор на щата Лиза Мадиган.

Естествен логически център обаче стана Прокламацията от кмета Ричард Дейли, която определи Трети март за български ден в Чикаго – една възстановена традиция, предадена от баща на син и от поколение български емигранти на друго поколение – сигурен белег, че българският ден в Чикаго ще продължи и ще се предава като жива щафета през годините.

Издаването на списание “Борба” се финансира единствено от помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнат високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни от тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращат:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. “Алабакъ” 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – “Borba”, P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могат да се изпращат и на адреса ни въ България.)

Древна история на България

“Само онзи, който знае откъде идва, знае къде отива.”
(Китайска мъдрост)

Българите са най-древният народ на земята, съществуват още отпреди Потопа.

Огромна космическа кораба обикаля 8 години около земята, наблюдава я и търси място за кацане, предполага се, че този космически кораба-майка е от съзвездието Сириус, планетата Голямото куче. Оттогава се говори за българите като “пришълците” или “конните народи”.

Това се случва преди 45 хиляди години.

Хрониките говорят: Българите са многоброен и цивилизован народ, повече от пясъка на морето. Те преживяват две земни катастрофи, първата е нарушаване на земното въртене, слънцето започва да изгрява от запад, на небосвода се появява луната и започва ледниковият период, втората е Потопът. Тези данни се изнасят преди 9 години на конгрес по българистика в Лондон. Българите са арийска раса, арийски народ, говорят арийски език, първите им поселения са Таримската котловина между планините Алтай и Памир до Тибет, планинската верига Тянь-Шан, на югоизток река Хуан-хъ, на изток Световният океан, на север цяла днешна Монголия с пустините Гоби, Шамо, Такламакан, които тогава били покрити с гори, ливади, пасища, обработени ниви, на запад Българското море, сега Каспийско, та чак до река Дон и река Дунав.

Това е първата българска империя, наречена още уйгурска, обединявала 25 народа и в нея слънцето от едната страна залязвало и от другата изгрявало. Тогава Китай още не е съществувал.

След “уйгурската” империя се създават още две империи, чиито граници достигат до Индия на юг и на югозапад до Арабския полуостров, на запад – Средиземно море. Навсякъде, където са били българите по картата на Евразия, те са носили със себе си:

1. Високоразвита държавност и администрация.
2. Висока материална и духовна култура.
3. Дисциплинирана войска с боен ред, великолепно обучени и със съвършено въоръжение.

4. Точен календар, почиващ на математически и астрономически изчисления.

5. Писменост (азбука).

6. Развита медицина.

7. Развити за времето си високи технологии.

8. Масирано строителство.

Ясно е, че тези знания и постижения не са били по силите на едно номадско племе. Доказателства за съществуването на Великата уйгурска империя на българите са откритите пирамиди в Китай, намиращи се в провинция Шанси.

През Втората световна война американската стратегическа авиация нанася бомбени удари по японските войски, водещи боеве в националните китайски войски. Въпреки зенитния огън на японските изстребителни той разпорежда на разузнавателен самолет под командването на майор Джеймс Гаусман да заснеме обектите – на 100 пирамиди. Става дума за монументални строежи, в сравнение с които Хеопсовата пирамида в Египет и пирамидата на Слънцето в Мексико изглеждат скромни.

След освобождението на Китай от японците на власт идва Мао Дзе Тунг. Той е научил за пирамидите и веднага обявява провинция Шанси за специален военен обект. Неговите наследници продължаваха да изолират района с пирамидите и чак през 1991 г. заявиха, че те са ги открили.

Специалистите доказват, че тук е люлката на световната цивилизация и оттук са заселени другите континенти. Тук са се появили и заселили първите хора на Земята – българите.

Досега нито дума, нито ред по телевизия, радиото, вестници за българските империи, за конгреса по българистика в Лондон, за историческата конференция по българистика, състояла се преди години във Варна. Мълчат папките – руски възпитаници.

Древните българи създават 12 империи. За световната цивилизация, създадена в провинция Шанси, потвърдено от китайски учени археолози и от проф. Робърт Акерман – антрополог от Националния университет във Вашингтон, САЩ. Той обяснява произхода на древните българи, тяхната висока материална и ду-

ховна култура. Хартвиг Хауедорф и Петер Кра-са правят първите снимки на пирамидите и ги публикуват. Хуй Чунтин и д-р У Тоуай изследва-ли пирамидите и ги картографирали, там отк-риват и праисторически писмени знаци – азбу-ка. На разкопки в Гоби бил открит град Кара Кота (черния град), там се изравя саркофаг с царско погребение от 12 000 г. пр. Хр. В пусти-нята Такламакан (Тарим) до мъртвите градове Ния и Лулан са открити над 120 мумии на арий-ци, отлично запазени. Генетичният анализ до-казва, че това са хора от европейдна раса, към която спадат скитите, траките и българите. От-лично запазените предмети на бита в пирами-дите: дрехи, храна, оръжие, седла, юзди, стре-мена, обувки, ботуши, свастики, дават възмож-ност да се направи изводът, че става въпрос за древните българи.

Открити са вълнени тъкани тип “родопско одеяло”, престилки със запазени цветовете, ше-вици и орнаменти, имащи български аналози. Обувките и ботушите са точно копие на тези, произвеждани много по-късно във Волжка и Ду-навска България.

До ден днешен съществуват древните гра-дове, построени от българите: Бугур, Куча, Топ-су, Кара Токай, Лопнур, Багране, Карган, Боян-ход, Яркент, Ксояр, Арган, Чара, Гума, Ния, Лу-лан, Кара кота, Терим и много други. Географс-ки имена на райони: Чдар, Булгар-тай, Алтън Шин, Кин тенгри, Шахи Дуло, Ташкурган. Спо-ред проф. Петер Юхас градовете Богур и Куча са основани от коляното на българите “кучи-булгар”. Там имаме планини с името Имеон (Бал-кан, стара планина), реки Донау, Марица и т.н. Какво представлява армията на българите по това време: конна гвардия за охрана на импе-ратора; основна, бързо подвижна и ударна си-ла – конницата, пехотата, инженерни части (за дебаркиране през реки, укрепления, крепост-ни стени), спомагателни войски и бойци от ре-зерва.

Числеността на войската при войните с Ки-тай достигала 1 500 000 души. Древният боен вик “Ура” смразявал противника, облаци от свис-тящи стрели го приковавали на място. Бойният вик “Ура” означава: бий, удрай, сечи.

За американците не е проблем и те го про-извеждат в техните лаборатории. Тайната на реф-лексивния лък се състои в особената му форма, която изглежда като двойно S, колкото по-труд-но се натяга, толкова по-лесно се опъва при

стрелба. Стрелбата на поражение започва от 450 м. При добре обучен стрелец се изстрелват 12 стрели за минута. Лъкът е с размери 130, 150 см, с него лесно може да се бори от препус-кащ кон. На 300 м стрелбата пробива петсанти-метрова дъска и с лекота пронизва незащитен боец. На 250 м пробива всички видове ризници. Американски учени от Калифорнийския музей, в който се изучават всички видове лъкове от древността, чрез дълги точни опити дошли до заключението, че най-добрият лък е изработен от древните българи. С този лък е поставен ре-корд по далекобойност – над 750 метра. Стре-лите били дълги 60-70 см, изработени от дърво със стабилизатори пера от хищна птица. Упот-ребявали са 36 вида стрели, върховете били от кована стомана, триръби, бронебойни, запали-телни, свистящи, ловни и др. Особен интерес представлявали свирещите стрели, които бъл-гарите ползвали. Един залп от 100 000 конници със свирещи стрели въздействал като пикиращ Юнкер 87. Това изплашва противника, обърква бойния му ред, създава се страхова психоза. Сви-рещата стрела има между върха и стеблото съв-сем малко костно топче с отвори, които при по-лет издават стряскащо свистене. С такива зал-пове от стрели (намазвали върховете им със змийска отрова) хан Аспарух хвърля в паника армията на византийския император Константин IV Погонат и го разбива при делата на Дунав. Древните българи въвели нова тактика, при ко-ято победата не зависела от числеността на войската, а от нейната гъвкавост и маневреност. Нанасяли първия удар с бързина и стремител-ност, често прилагали хитрост и военна изнена-да. Никога не вземали пленници. След потопа се появява Хунорската империя, а след нея и китайската държава. Повече китайски династии са от хунорски произход (династията Хан, Цин, Мин). Хунорската държава е федеративна – от българи и хуни. Така излизат на историческата сцена и хуните, които населяват източните и се-верните райони на Хунорската империя. Бълга-ри и хуни са сродни народи, говорят един език, заедно воюват по бойните полета.

Хунорската държава за по-лесно управле-ние била разделена на области. Държавният гла-ва се наричал “кхан-ю”, т.е. велик, могъщ цар, поставен от Тангра. Тогава се появява и царски-ят род Дуло. Правото у хунорите било просто, ясно и сурово. Повечето престъпления се смя-тали за извършени против държавата и се на-

казвали със смърт. За кражбата се счупвали ръцете до лактите, за лъжа, клеветата и предателство – много строго, смърт, да яздиш в мирно време боен кон – смърт. Българите и хуните вярвали в един Бог, който се намирал на небето, наричали го Тангра (което ще рече живият Бог). Нравите на хунорите били чисти и строги, най-високата добродетел – човешката и войнишката вяроност и почтеност във всичко. Българите имали по една жена, а хуните били многоженци. Едва ли има смисъл да се изброяват всички български походи в Китай, те са толкова много, че принудили Китай да започне изграждането на Великата китайска стена при император Ших-Хуанг през 1215 г., а завършена през 213 г. пр. Хр. Дълга над 10 000 ли, или 4000 км, висока 10 м и широка 6 м. Границата на Хунорската империя с Китай е 3500 км. Всичко това не спасява Китай, победен от Хунорската империя с император Мо-тун плаща огромен данък, скрепен с мирен договор. Тогава китайците започват да наричат българската войска “ордос”, т.е. “Българс-

ка орда”. Най-важна точка от договора: “Да не се допускат хунори да се заселват в Китай.”

От 3 години настъпила страшна суша, пресъхнали извори, кладенци, потоци, изсъхнали посеви, ливади, пасища, климатът рязко се променил. Това принуждава българите, а след тях и хуните да се изселват в западна посока. Започва Великото преселение. Българите, изтегляйки се през проходите на Памир и Тянь Шан, през лятото били застигнати от страшна снежна буря (проходите са на 4000 м височина), там от студа загиват 60 хиляди българи, като и до днес тези проходи се наричат “Проходите на българите”. Български владетели от този период са поред: Ку-Мън, То Бан, Мо-Тун, Ки-Ок, Кун-Син, И Ти Ша, О, Уй, О Су Ли (“момчето цар”, на 9 години), Ху Ли Хо, Це Те Хо, Хо Дог Хо, О Иен Те, Хи Ли Куан Ку, Хо Хан Ша, Цит Ки, Це Тан. Всички от царския род Дуло. В Средна Азия започва създаването на нови империи и държави от българи и хуни.

Борислав Тикванов

Незабравими дни

Христо Попов

1941 година! Година на радост и надежда за щастливо бъдеще на Родината! Войната в Югославия и Гърция беше вече свършила и народът продължаваше да се радва на постигнатото обединение.

Малко преди българския празник на Св. Св. Кирил и Методий научихме за великолепна и трогателна инициатива – пренасянето на Свещения огън до всички новоосвободени земи: Македония, Беломорието, Добруджа и Западните покрайнини. Дочухме също, че тази идея е получила одобрението на Двореца, както и ентусиазираното съдействие на всички родолюбиви организации в страната.

Нашата организация, ЮТС (Юнашки туристически съюз), започна веднага подготовката за участието си. Бяха поканени за огненосци членове на различни клонове в страната. Нашият клон от Велико Търново “достави” също седем студенти. Акцията на ЮТС за събиране на български книги, които да бъдат предадени в новоосвободените земи заед-

Със Свещения огън в Македония

но със Свещения огън, имаше пълен успех. Повече от десет хиляди книги бяха събрани само за няколко дни.

Свещеният огън беше запален от митрополит Йосиф в църквата на цар Симеон Велики в старопрестолния Преслав. Оттам огънят беше тържествено пренесен през Велико Търново до София. Посрещането му, около 7 часа вечерта, беше наистина тържествено. На площада при Орлов мост бяха наредени военни части и представителни групи на всички български родолюбиви организации. Там кандалата със Свещения огън бяха предадени на петима младежи, облечени в софийски народни носии. Шествието тръгна към двореца, като от двете страни на булевард “Цар Освободител” народът шумно и радостно акламираше.

На площад “Княз Батенберг” пред двореца бяха вече строени две роти от юнкери и кадети, избраните огненосци, представителите на българската православна църква и всички участващи организации. На преден план бя-

ха наредени министрите начело с министър-председателя проф. Богдан Филов, представители на военните сили и дипломатическото тяло.

Малко след това от двора излязоха Н. В. цар Борис III, Н. В. царица Йоанна, княз Кирил и княгиня Евдокия, както и членовете на цивилната и военната свити. Площадът кънтеше от спонтанното ура на всички присъстващи. Някой до нас посочи с ръка към двора и отново гръмогласно ура се понесе: на един от прозорците на втория етаж се виждаха лицата на малката княгиня Мария Луиза и нейния брат, престолонаследника княз Симеон Търновски.

Тържествената церемония продължи около един час. Царят произнесе кратка реч, изтъквайки значението на тази символична връзка с всички новоосвободени краища. Той поздравя представителните части от организации и приемайки от проф. Филов кандилата, привързваше на всяко от тях една трицветна лента. Накрая той ги предаде на петте юноши туристи. Кандилото за Скопие трепна в ръката ми, когато го приех от царя, а сърцето ми биеше като лудо от радост и щастие...

В 8 часа кандилата поеха за Скопие, Охрид, Деде Агач и Силистра, а това за Пирот остана в параклиса на двора, за да продължи пътя си в деня на Светите братя.

Пътувахме с военни камиони, по два или три за всяка група. Пристигнахме в Кюстендил преди да е станало тъмно. Площадът беше претърпан от ученици, граждани и селяни от околните села. Тържеството продължи доста, но поне речите, слава богу, не бяха дълги. И тук бяхме отново свидетели на голямата радост, която носехме заедно със Свещения огън.

На другия ден минахме бившата злобна граница при Гюешево и пристигнахме в Крива паланка – първия град във вече свободна Македония. Спомням си с умиление за изпитаното тогава смесено чувство – на радост, щастие и гордост, че съм син на такъв достоен народ. Не можах да скрия сълзите си, когато, слизайки от камиона с кандилото в ръка, видях стотиците усмихнати лица, които ни посрещаха. Видях и сълзите на радост в техните очи и чух думите им – “Добре дошли, братя българи!”

В Крива паланка продължихме да се рад-

ваме на тържественото посрещане и още повече на трогателното внимание, което ни оказваха. Бях взел със себе си блока за скици и при първа възможност се отделих от нашата група. В близката градинка помолех един от селяните да ми позира. Едва бях започнал да рисувам и вече ме обградиха десетина селяни, които шеговито ми поискаха и те да бъдат “изографисани”. Скоро дойде и старият свещеник, който ни беше посрещнал. Той любовитно погледна скицата, усмихна се и каза с тон, който не търпеше противоречие: “Моето момче, ти ще ми гостуваши, у нас ще преспиши!”

Вечерта след всичките официални церемонии и гоцавания отецът ме поведе към тяхната къща. Баба попадия ни посрещна на вратата, презърна ме и после, за мое учудване, ми целуна ръка, защото тази ръка била носила Свещения огън, каза тя. Оставих си раницата в спалнята за гости и като се огледах, видях хубавия голям креват. Направи ми впечатление цветът на юргана – зелен, а само в средата един червен квадрат. Забелязал учудването ми, отецът се засмя: “Чакай малко, синко!” Баба попадия беше вече направила кафе и ни покани в кухнята и пак се разшета. Стана време за лягане, гядо поп отвори вратата на спалнята и аз спрях на прага като замаян: белият чаршаф беше обкръжил юргана и пред мене беше българското знаме – бяло, зелено и червено. “Моето момче, този юрган и този бял чаршаф сме пазили за гости като тебе!” Никога не бях спал така сладко, както под българското знаме в Крива паланка.

От Крива паланка потеглихме за Куманово, изпратени от цялото население. По пътя спряхме в Кратово, което ни напомни за нашето Търново, заради кацналите по стръмните хълмове къщи. Едва бях успял да направя две-три скици и трябваше да се разделяме с хората, които и тука така сърдечно ни приеха в домовете си. Свещения огън оставихме в църквата – “да пази за вечни времена българския дух”!

По пътя ни от София във всеки град и всяко село се развяваха български знамена, а хубавият македонски диалект радваше несвикналите ни уши.

В Куманово, вече за трети път, ни посрещна народната радост и ние не се насицахме да гледаме тези хубави хора, млади и ста-

ри, запазили в сърцата си за толкова дълго време надеждата да бъдат пак част от свободна България. Прекарали прекрасно, гощавани царски, презръщани сърдечно, ние преспяхме там и на следващата сутрин двата камиона бяха на път за Скопие.

Денят на Св. Св. Кирил и Методий в Скопие беше най-големият празник, който бяхме преживявали досега. Площадът, близо до моста над Вардар, беше претърпан от хора. песни, весели провиквания и звуците на няколко духови оркестра правеха въздухът да трепти от радостно напрежение. Официалните лица и представителите на организации и културни групи бяха заели местата си пред попуа.

Пристигането на Свещения огън беше посрещнато със заглушително ура. Ръката ми гържеше здраво кандилото, а сърцето ми отново беше така силно, както когато го получих от нашия цар, вече наричан от народа Цар Обединител. Като в сън си спомням цялата церемония: речите, поздравленията, презръдките. Накрая занесохме Свещения огън в катедралната църква.

Младите огненосци бяхме обект на особено внимание, поканите за гостуване – многобройни, а разменянето на адреси – задължително. Особено силно впечатление направи духовата музика на една от софийските девически гимназии. Отново гощавания, отново народни песни и танци, докато, капнали от умора, намерихме леглата си в казармата.

На следния ден на път за София спряхме, както беше предвидено, във Велес. Два дни преди нас тук беше минала групата за Охрид. А сега и ние се радвахме на сърдечен прием. Колко добри и внимателни бяха тези хора!

Имаше между тях госта спорове кой къде ще ноцува, кой кого да покани, а поканите бяха повече от гостуващите. Към мен се приближи една възрастна двойка и ме покани да им гостувам. Приех и те ме отведоха до тяхната къща, някъде в центъра на града. Разговаряхме дълго. Забелязах някакъв различен акцент и ги попитах откъде са. “Хърватите сме”, отговориха. После ми разказаха, че преди много години, когато като младо семейство са живели в Загреб, са имали български студенти на квартира у тях. Когато ми казаха, че и моят баща е следвал там, те като на шега ме попитаха как се е казал. “Михаил Попов”, отговорих. Госпожата подскочи, погледна мъжа си и почти извика: “Господи, та това е бил нашият Михайло!” Разговорът продължи възбудено, докато пресметнахме, че това е било около 1907 г. Не можех да повярвам на ушите си – моят баща е бил студент в Загреб точно през 1906-1907 г.! Дълго се мъчих, преди да успея да заспя. На закуска моите “хазяи” ми разказаха за техните български квартиранти, най-добрият от които бил моят баща – техният Михайло. Сбогувахме се насълзени, като си пожелахме “Довиждане”.

Спряхме и в Щип. Като по формула трябва да повтаря, че и тука посрещането, претоят и изпращането не бяха по-малко сърдечно от тези в Крива паланка, Кратово, Куманово, Скопие и Велес. Каква прекрасна страна, какви великолепни хора!

Когато бяхме вече в София, огненосците от петте групи се събрахме няколко пъти само да разменим още пресните спомени. И всички те бяха толкова еднакви, толкова трогателни и толкова незабравими!

Незабравими и сега – след 64 години!

Актуално

Българската земя

Най-отговорно претенциозно насочено и просто разбираемо казано, но граничецо с абсурд да би било да се мисли, а още по-малко и хипотетично да се твърди, че без природа, в смисъл земя, може да съществува живот. Далеч съм от мисълта да обуславям елементите, като условие без което неговото (на живота) съществуване би било немислимо. Острието на писеца ми е насочено към земята върху, която преди повече от векове нашите предци са побили копието си с привързаната към него конска опашка, като символ на присъствие – на собственост (държавност). Тази земя е нашето минало, настояще и бъдеще. Не рядко обект на чужди щения, отвоюван с героични дела на нейните обитатели и не рядко обект на вътрешно политически борби, ласкана и желана от едни и низвергната от други, е от ново в дневния ред на българското общество. В дневния ред на българското общество е защото сълзите на тези, които бяха принудени да я изоставят пред перспективата да загубят живота си, днес тази земя е превър-

ната в пустош и спомена за китната градина преди тя да бъде погазена от ботуша на чужди завоеватели и българските им слуги. Тъжна за обрисувание днес е картината на българската земя. Бурени растат там където са се люшкали буйни жита; там където игривия глас на жътварката е бил символ на богатия урожай. Няма я песента на медните хлопатари от завръщащите се от паша стада. Ручеят под дъбаците е пресъхнал. Няма го славеевия глас на кавала при пладнуването им. Такава е действителността, която комунистическите грабители със своите български слуги оставиха след себе си. Такава остана тя и след тяхното принудително, но мнимо оттегляне след 10 ноември 1989 г. от политическата власт. Днес отново управляващите останаха недосегаеми от закона за грабителската си политика извършена от предшествениците си преди повече от половин век. За това и държавата гледа безучастно ограбените земеделци. Темида няма да отвори очи докато правосъдието е политически заложник на отърсващата се от праха партия-държава. Тя, земята, иска своя истински стопанин за да го възнагради с благополучие. Но кога той ще я прегърне и целуне гърдата и е въпрос на въпросите, на който отговорът неокомунизма поставя в зависимост от едно бъдеще неопределено време.

Образуване на ТКЗС в Кулско

Разказва писателят Йордан Вълчев от Кула

**Ей горе, на оназ височина
поставят маса и фенер да свети,
довеждат селянина през нощта,
пред масата развързват му ръцете.**

**Подават му химически молив:
"Подписвай и стани кооператор!"
А той отсича: "Докато съм жив,
не давам ви имота си на вятър!"**

**Повалят го, затварят го подир
в докараната геном празна бъчва,
търкулват я по стръмния баир
и обработката така започва.**

**А долу – други с маса и фенер
извличат селянина ошашавен,
подписва декларацията, зер
и горе друг във буре е поставен...**

Надежда Любенова

Любомир Каменов,
Враца

Земеделците ни пред прага на Европейския съюз

Българското земеделие преди идването на червените управници през 1944 г. на власт, е било на челно място по развитие на Балканите. Насилственото отнемане на земята от частните стопани и вкарването ѝ в комунистическите ТКЗС-та, върна земеделието ни назад и изгони трудолюбивите хора от българските села. След като експериментираха около четвърт век с измислените и новосъздадени стопанства и аграрно-промишлени комбинати и след като ги окрадоха, решиха през 1990 г. чрез подставени демократи, да ги заменят с връщане на земята на бившите ѝ собственици. Какво стана обаче? При връщането на земята, най-много се облагодетелстваха червените управници по селата, които загарабиха най-качествената земя (в много случаи и повече от полагащата им се) и разгарабиха техниката и сградния фонд на безценица. Така се родиха новите арендатори, които по текезесарски продължават да ограбват собствениците на земята като им дават нищожна рента. С приетия Закон за земята

от 1990 година от червеното правителство на А. Луканов и доразвит в следствие от синьо-жълтите червени правителства, се толерират големите арендатори за сметка на малките и средни фермери. Арендуват се площи от 1000 до 50000 декара, разорават се пътища вече предвидени по плана за земеразделяне и то целенасочено, за да не могат хората да си намерят нивите или вече да нямат достъп до тях. С една дума – новият комунизъм е в действие. За сравнение – средната семейна ферма в Западна Европа е 164 декара, а в съседна Гърция – 43 декара. Сега се очакват европейските пари и затова Правителството на С. Станишев, с министър Н. Кабил, прави всичко възможно ограбването да продължи.

За да спре всичко това, собствениците и земеделските производители следва да направят следното:

* В срок до 15.07.2006 г. Наследниците трябва да разделят помежду си своите земи

* Земеделска земя, която не е дадена под аренда да я регистрират в Поземлените комисии

* За да имат право да получават субсидия от Европейския съюз (съгласно договора), земята следва да е в добър вид – земята само да е изорана, а ливадите поддържани (окосени)

* За земя дадена с договор под аренда, е необходимо да се подпише анекс към договора, за завишена рента съобразена със субсидията, която започва от 20 лв. на декар през 2007 г. и ще достигне 50 лв. на декар.

* При непостигане на съгласие с арендатора, собственикът може да развали договора в срок от 15.07 до 15.08 всяка година, с писмено заведено

искане до арендатора.

* Минималното количество земя за регистрация като земеделски производител е 10 декара, а крайният срок е 30.08.2006 г.

Наложително е обаче, Правителството и Народното събрание да поставят:

Отношенията между собственик и арендатор на нова основа и на взаимна изгода, както е в Европа, към която се стремим. Освен това, като се има предвид че над 70% от собствениците на земеделска земя са пенсионери с пенсии до 100 лева, "Социалното правителство" на С. Станишев и БСП трябва да помисли и за тях, защото и те живеят в България.

Гости на "Борба"

40 години Клуб "Четвъртък" – Пловдив

Клуб "Четвъртък" в Пловдив се оформи бавно и постепенно. През пролетта на 1966 г. в Комбината за цветни метали колегиални и интелектуални чувства започнаха да ни събират в обедната почивка. Бяхме трима души: Живко Манев – главен юрисконсулт, Димитър Тахтаджиев – вътрешен финансов контрол, и моя милост – плановик РМЦ. Първият беше високоерудирани пловдивски юрист, заличен адвокат, минал през Белене. Високото му обществено съзнание не можа да бъде разколебано от тоталитарния режим и той поведе легитимна борба с другарката Людмила Живкова, тя да освободи Съдебната палата в София за нуждите на правосъдието. И това стана.

Вторият, живял в условията на Царство България, не можеше да се примири с друга форма на управление при наложена военна окупация. През следващите години кръгът ни се разшири с идването на г-н Манол Журналов като юрисконсулт в предприятието. И той беше лишен от правото да бъде адвокат и минал през Белене. Вълната на демократизацията обаче го издигна като мажоритарен пловдивски народен представител в Седмото ВНС. Там той смело постави въпроса за неконституционната наредба за "допитване за премахване на монархията".

Междувременно в клуба идва като член и доайънт на Седмото ВНС Йосиф Петров – поет, общественик с много висок дух и жизненост, останали несломени в каторгата на Белене и сполетялата го пълна слепота. Той говореше в рими: Домакинята – синята, вие сте елитни – там са двукопитни. Имаше предвид някои негови съмишленици в София, за които той казваше "насмина", че не се поддават на обещание разединените земеделски партии, за каквото той жагуваше силно.

Членове на клуба бяха и заличените адвокати Иван Захариев, Димитър Манев и Георги Табаков. Първият след 1930 г. е бил активен деец в студентското движение и водач на БНСС в България. Бил е секретар на Съюза на индустриалците в Пловдив – малтретиран след 9 септември. Вторият е бил секретар на Областната дирекция в града. Като голям планинар в 1930 г. си донеся от Норвегия ски. По пътя от гарата до дома му пловдивчани учудено са го гледали. Този спорт той дълги години упражнява. Третият – лишен от професията си, преминава с конкурс на работа като цигулар в Пловдивския симфоничен оркестър. По негово предложение и организация бе проведен Международен фестивал на камерната музика, к който и сега се провежда всяка година на фона на Етнографския музей в Града на тепетата.

Всички тези пловдивчани са вече покойници. Освен седмичните срещи за тях клубът редовно прави панихиди на десетата им годишнина. При една от панихидите в проповедта си владиката каза: "Това са били много добри хора, щом ги помнят 10-20 години."

От 1994 г. като колективен член на Федерация "Царство България" Клуб "Четвъртък" всяка година провежда общоградско честване на 16 април – Деня на Търновската конституция и българската държавност след петвековното робство. И тази година 127-годишнината ще се чества от Наци-

онално движение Симеон Втори, Движение „Шести април“, Българския национален фронт, Репресираниите и Клуб „Четвъртък“ със слово от зам.-председател на НДСВ и голям концерт под ръководството на педагога Владимир Тодоров.

Когато Българският национален фронт, Инк., на 26-ия си конгрес в Чикаго на 15 юни 1998 г. прие идеята за създаване в България на Клубове „Приятел на БНФ“, членовете на клуба на 27 август с.г. единодушно решиха Клуб „Четвъртък“ да стане Пловдивски клуб „Приятел на БНФ“. С писмо от 24 септември с.г. г-н Манол Журналов съобщи решението на г-н Гошо Спасов, отговарящ за страната.

Член на Клуб „Четвъртък“ е и поетът Йордан Русков. Учудващо за този нежен детски поет, по време на Унгарската революция от 1956 г. проявява обществена смелост и пише и разпространява в столицата и извън нея като студент филолог стихотворение „Зов за свобода“, където възкликва: „О, българино с честна кръв, с мъжествени гърди. Макар и не в борбата пръв – последен не бъди!“ За тази своя емоция той получава четиригодишна присъда в затвор. Клубът предложи поета за почетен гражданин на града и Общинският съвет го удостои с това звание. След това и президентството го удостои с орден „Стара планина“ – първа степен.

Впечатляваща е и друга обществена проява на члена на УС на Клуба Здравко Киров – бивш председател на Апелативния съд и член на ВСС. По примера на Живко Манев за Софийската съдебна палата той повтаря успеха си с Пловдивската съдебна палата, като Областното управление се измества от сградата и той я ремонтира в съвременен стил, разширява и надстроява само за нуждите на магистратите.

След като Учредителният конгрес на НДСВ на 26 януари 2002 г. бе отложен за 6 април с.г. Клуб „Четвъртък“ стана учредител заедно с г-н Жеко Жеков и други на Движение „6-и април“ през февруари с.г. След разискване бе приет Устав на движението. В т. 22 се казва за целта му: „Цялостна и безрезервна подкрепа на Н. В. Симеон Втори в отговорната му мисия за укрепване и развитие на България като демократична и правова държава.“ От клуба на Националното ръководство бяха избрани г-жа Минка Гатева и г-н Видю Видев.

На 28 юли 2004 г. в София бе учредено Сдружението с нестопанска цел за обществена полза „Асоциация Български национален фронт“. След регистрацията му в града се събраха 40 души, подали заявления за членство и се образува Пловдивски клуб на АБНФ. Впоследствие на членовете бяха връчени лични карти от ЦУС на БНФ, Инк., с триколовна лента и лъвче. Учредителите избраха УС с представители на Клуб „Четвъртък“ – почетен председател г-жа Минка Гатева, зам.-председател г-н Видю Видев и член – адвокат Лилия Журналова. Може да се каже, че моторът на клуба при организиране на събранията, водене на кореспонденцията, панихидите за избития елит на България на 1 февруари 1945 г. и на всеки 9 септември за жертвите на комунизма, на всеки 28 август в Бачковския манастир е г-жа Минка Гатева. Тя от 15 години ентусиазирано разпространява сп. „Борба“ в големия град и винаги не ѝ достигат бройките.

На 29-ия конгрес на БНФ преди две години в София Клуб „Четвъртък“ взе участие с цяла група като гости, а председателят на клуба г-н Михаил Мишков, най-възрастният действащ адвокат на Пловдив, сърдечно приветства присъстващите.

За успешното провеждане на конгреса значителен бе приносът на г-н Емил Атанасов – член на съвета на директорите и зам.-председател на АБНФ, и на г-жа Гатева. И сега те работят активно за блестящото провеждане на юбилейния 30-и конгрес на 4 юни т.г. в София.

Николай ГЕОРГИЕВ

“ГВАРДИЯ” ще замени демокрацията с Българокрацията в България

Българите не мислят, че държавата защитава националните им интереси. Българите не намират политическа партия, която да ги защити в този момент. Българите искат да бъде създадена нова политическа формация, която да гарантира промяна в България. Промяна в посока на отстояване на Българския национален интерес.

Това са резултатите от проведените в България през януари-февруари Национален референдум “За Българокрацията в политиката”. Това заявиха чрез своите отговори над 17 000 Българи. Референдумът беше проведен от Български национален съюз – най-последователната патриотична организация у нас, духовен наследник на СБНЛ. За разлика от всички популистки партии, които никнат като гъби в България напоследък, новото движение реши да получи благословията си от Българския народ по най-честния начин – с референдум. Това, което държавата не направи за важни национални въпроси като влизането в НАТО и затварянето на реакторите на Българската АЕЦ, младежите от БНС направиха смело и отговорно. Въпреки скромните възможности на референдума – обяви във вестниците, листовки и плакати, в него се включиха 17 000 души за по-малко от два месеца.

С участието си те подкрепиха нова политическа доктрина – Българокрацията. Демокрацията изчерпа своите възможности у нас. Градена и доказана като обществена система в продължение на векове на Запад, в България тя се превърна в параван за нечисти намерения и действия на корумпираната политическа класа. Затова и Българите я намират за нещо, което трябва да си иде и да бъде заменено с Български прочит. Българокрацията е власт на Българския национален интерес. Власт, която ще утвърждава и налага Български подход в политиката, икономиката и културата, ще отличава Българския мироглед, който сме наследили от своите деди и заради който сме оцелели като нация. Това не значи, че Българокрацията е връщане на отминалите времена. Напротив това е начин да видим България и нейните интереси в 21 век, съобразявайки се с глобализацията и променените политически условия. Защото, въпреки, че управниците подариха повечето Български територии на влияние на небългарите, въпреки че допуснаха етническа протурска партия в управлението на България, България ще пребъде, и нейните интереси трябва да се бранят!

С това се нагърби елитът на БНС, към който се присъединяват все повече патриотични Българи, създавайки ГВАРДИЯ. Името на новото национално движение също беше предложено от участниците в националния референдум. Спряхме се на него, защото то означава отговорно и смело пазене на свещените за нацията и държавата неща – родова памет, себеподданост за Отечеството, Българско надмощие на Балканите. ГВАРДИЯТА ще защитава със средствата на политиката националните интереси както вътре, така и вън от България. Време е след 17 години преход Родината да се изправи на крака и да си върне своите сфери на влияние извън границите на България, да протегне ръка към всички свои чедра в чужбина и да ги обедини в силна пробългарска организация.

Очаква се учредителното събрание на ГВАРДИЯ да се състои на 1 май – празника на трудовете Българи, в чиято полза насочваме усилията си в политиката.

За да наложим Българокрацията!

Редакционна поща

Уважаема редакция,

Благодаря за изпратените броеве на книжка 163-та (януари 2006) на списание Борба. Редовно го разпространявам сред българите родолюбци и това им дава надежда, вяра, и кураж, че в днешната наша България има достойни будители и борци за справедливост и свобода на измъчения ни от комунистическия геноцид народ.

Цялото списание е на високо идейно, стилно и езиково ниво. Особено внимание обръщам на печатните материали: “Завета на покойния почетен председател на БНФ” с автор Евдоким Евдокимов, “16 години от промяната” от А. Горивидов – Плебен, “46-ти конгрес на БСП” от наблюдател, “Сянката на комунизма – проекция или реалност” от Г.П. Киров от Русе и други.

Много истински неща съдържат те и последиците от комунистическо-болшевишката сътрапия

продължаващи да теглим масово пак пак ние – обикновените безправни българи. Нашият народ не е глупав нито е мързелив, а е притаен от мъка, глад и болести и е отвратен от лъжите, демагогията и престъпността на едновластната комунистическа клика, която изобщо не е напускала властта и продължава да ни трови живота.

Господа, нужна е решимост, действеност и ефективност в борбата ни за достоен човешки живот, а не многословие и глаголанство. Необходимо е практичност, твърдост и обединение на всички български национални некомунистически и антикомунистически сили за да бъде гарантиран успехът ни и напредъка в борбата ни за осъществяване на българската национална кауза.

Димитър Бойтански, Койнаре.

Уважаеми приятели ръководители на Българския Национален Фронт,

Комунистите опустошиха националния дух на българина, но има живи и борбени ръководители, които вървят по стъпките на антикомунистите покойници: като Доктор Иван Дочев, инж. Георги Ангелов, д-р Ангел Тодоров, д-р Георги Паприков, Васил Златаров и други, които ни водят в продължаващата борба за достоен живот в милата ни родина без комунистически изедници.

Приятели, много тежко живеем на село. Безработица. Имаме стока, но машините са в комунистите и ни е скъпо да им плащаме за обработване на земята. Докато всички заедно не се преборим с комунизма не очаквайте земеделието да стигне онова, което беше преди тяхната власт от 1944г. Вие сами виждате, че живота става непоносим. Какво очаквахме, за какво се борихме, а какво стана. Лошото е, че това стана при Симеончо като ортак на комунистите, а не при Костов и Филип Димитров. Много съм слушал и чел само хубаво неща за бащата на Симеончо Цар Борис трети. Мъчно ми е като слушам не хубаво за Симеончо. Не знам какво да мисля и какво да кажа. Пожелавам ви сили за борба срещу вдигналия се отново комунизъм. Списание “Борба” се чете от ръка на ръка. Изпрацайте поне по два броя.

Тодор Георгиев, с. Извор, област Перник.

Многоуважаеми редактори на списание Борба,

Пиша ви в множествено число понеже зная, че оценката която съм направил за вашият професионализъм се отнася и за всички работещи в изготвянето и поднасянето на информацията обективно и без грешка.

Отдавна искам да споделя с вас онова, което си говорим при срещи с читатели на Борба, и което е и мое лично мнение. Тези срещи се провеждат почти всеки съботен ден с наши съмишленици и симпатизанти в Карлово. Хората са синове и дъщери на починали членове на СБНА или самите те са били гонени, уволнявани, лежали по лагери и затвори, антикомунисти, бивши и настоящи земеделци. Общо казано, пострадали и тероризирани от “народната власт”.

Всички еднородно решихме да ви предложим да направите едно запитване чрез списание Борба какво биха казали десетките хиляди репресирани ако някой посочен от вас емигрант – предан на делото или патриот българин, живеещ в пределите на България, проверен, верен и честен антикомунист под ваше ръководство поведе този трудолюбив български народ в борбата за по-добър живот на едни, примерно, президентски или парламентарни избори. Между нас има много достойни хора – господин Миро Гергов, който вие познавате много по-добре и който живее в Щатите и много още други, които тръгнаха на запад само под закрилата на всевишния Бог. Те са ваши последователи и на тях може да се вярва. Опозицията срещу комунистическото управление в България се държи като “ощипана мома на хорото”. Тя не мисли за народа а само за собственото си благополучие. Народът страда. Чака и търси човека зад когото да тръгне в защита на своите права. Народът не вярва на пискливи националисти, които си смазват гърлата да се надвикват за червени пари. Те не искат да сме заедно, а разделени за да ни бият по отделно по-лесно. И за това се обръщаме към вас да помислите сериозно по това наше желание. На списание “Борба” и на вас ние вярваме. Заг вас ще се наредят хиляди. За това молим, това, което пишем, да отпечатате в “Борба”. Да си кажат мнението всички читатели, а покрай тях и въобще хората, които мислят за бъднините си и за тези на своите деца. Повярвайте, народът е и ще бъде с вас. Защото вашето дело е право, а то е и наше дело и ще победи. По селата е жива трагедия – ниски пенсии или без пенсии хора. Безработица. Хората са отчаяни. Децата им без

работа. Комунистите продължават да ограбват с властта, която почти навсякъде се държи от тях. Ако имаме водач, ще ги пометем не с тояги както правят те, а с изборите. Разберете господата редактори на списание Борба и ръководители на Националния Фронт. Народът е уплашен. Той помни миналите комунистически кървави години, мълчи – защото има опит – поединично и без водач власт не се взима.

Когато се роди Симеон Втори през 1937 година народът пееше. В дарение се събраха 35 агнета и 11 ярема. Курбан се направи за здраве на престолонаследника. Невръстен, комунистите го изгониха с майка му и сестра му. Ние чакахме и дочакахме да се върне, очаквайки да поведе народа вече като цар. Той докъде я докара, като се върна да прави ортаклък с комунистите, да треперим и да не смеем да се обадим. Той трябва да разбере, че без неговата помощ, те са мъртви. Но, Бог гледа отгоре.

За писаното до тук си нося отговорността.

Тотю Дечков, с. Мраченик, Карловско.

Здравейте, получих пакета с книгите, за които сърдечно ви благодаря. Изпращам запис за тях от 20 лв.

Както се знае, и то добре, ние все още живеем в комунистическа държава, защото тяхна е властта по места и са навсякъде. Те не са сдали властта след 10 ноември 1989г. На хора като нас се гледа с не добро око. Но...те унищожиха държавата ни, съснаха народа ни и при управлението им живеехме все едно в комунистически концлагер, а сега уж свободни, но пак в икономически такъв. Тогава, за да дойдат на власт, те се възползваха от смъртта на цар Борис Трети Обединител, който, ако беше жив никога нямаше да позволи с дипломатическия си ум комунистите да ни окупират, а техните ортаци в България да ни избиват като буболечки. От тогава започна черното большевишко робство, което продължава и до днес. Дано имате сили и спокойствие, които да ви стигнат за да доведете борбата до край и се отървем от тях. Иначе лошо.

Петко Петков, с. Долна Студена, Русенско.

Уважаеми г-н Спасов,

Благодаря ви, че ми изпращате списание Борба. Всички статии в него, които разобличават гвуличието на комунистите ги преснимам в много екземпляри и ги предоставям за прочит на хората за да са наясно кой кой е в днешния политически момент.

Чрез нашия председател на БНС (Нова Демокрация) господин Йоцов ви изпращам десет лева в помощ на любимото ни списание.

Любомир Каменов, Враца.

In memoriam

Възпоменание

На 16 април 2006 г. се навършва една година от смъртта на скъпия ни брат, вуйчо, шурей и дядо, починал в Отава, Канада

**Евтим Пейчев Недялков,
офицер от последния 65-и випуск
на Н.В. цар Борис III**

Добрите хора не умират. Те винаги остават светла дияра и честен път, по който да вървим. С много обич и тъга пазим в сърцето си спомена за теб.

Благодарим ти за всичко.

Дълбок поклон пред паметта ти.

*Опечалени сестра, племенници,
шурей и внуци*

Скръбна вест

С дълбока скръб съобщаваме, че на 22 март 2006 г. почина

**Борис Трифонов
Богоев -**

Пловдивският митрополит дядо Борис (на 94 години)

Поклон пред светлата ти памет!

Последно сбогом!

*От Движение
"6-и април", Пловдив*

Когато ми цъфнат нальмите

Сливенски затвор, декември 1950 г.

На Димитър Радев

– Дванайсет години във тюрмата! –
ще станеш и ти комунист,
ще караш живота си умната,
нали богослов си, висшист?

– Не ще да промият ума ми те,
докрай ще е трезвен и чист,
когато ми цъфнат нальмите,
ще стана и аз комунист!

И в карцера тези изедници
го пращат на хляб и вода,
там песни бунтовни две седмици
той пее високо в студа.

След Шумен, Персин – одисеята
завършва накрай в Пазарджик...
– Забрави ли вече идеята?
Отвърща: “Не! Нито за миг!”

ДеСе-то вербува, естествено,
затворник страхлив за агент,
Димитър държи се мъжествено
и в този последен момент.

Съдбата кураж му е давала
и правдата беше му щит,
не стана ортак той на дявола -
за пример на днешен елит!

Надежда ЛЮБЕНОВА

Печатница “Отечество” ООД

София, бул. “Стамболийски” 125 (входъ от ул. “Осогово”), 30 СОУ, тел./факс 8223 531
(Регистрирана въ Соф. градски съд, ф.г. № 10127 отъ 22 юли 1995 г.)

Извършва всички видове полиграфически услуги.
Черно-бяла и цветна печат.

СПИСАНИЕ “БОРБА” СЕ ПЕЧАТА ВЪ
ПЕЧАТНИЦА “ОТЕЧЕСТВО”

ПЕЧАТА:

книзи, списания, дупляни,
етикети, проспекти, календари,
вестници, рекламни плакати
и други на цени,
достъпни за всички.

Посрѣдниците ползватъ
изключително голѣми комисиони.

За чужди граждани, желаещи да
ползватъ услугитѣ на
печатницата на съответния езикъ
за книги, каталози, реклами и гр.,
контакти се установяватъ
кореспондентски или телефонно
отъ 13,00 до 17,00 часа българско
време на посочения телефонъ.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Иванъ Дочевъ се прекланя предъ жертвитѣ на комунизма
на „Черната скала“, септември 1991 г.

ЕДНА ГОДИНА БЕЗЪ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ (1906–2005)

Името на д-ръ Иванъ Дочевъ като политикъ и общественикъ, като ро-
долюбецъ и патриотъ, обичащъ до болка България, ще остане примеръ.

ВЕЧНА ДА БЪДЕ ПАМЕТЪТА МУ!

**Вѣра
Сила
Сувѣренитетъ**

Печатъ: Отечество ООД